УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

2008
червень

Чудотворна ікона «Мукачівська Заступниця»

Після Першої світової війни отці Василіяни постаралися при Апостольській Столиці набути старовинну ікону Матері Божої. 1926 року Папа Пій XI подарував для Мукачівського монастиря таку ікону, намальовану в Царгороді 1453 р., щоби Мати Божа заопікувалася вірними Закарпаття. Від 947 р. Греко-Католицька Церква на Закарпатті діяла підпільно, а з нею в укритті перебувала й ікона «Мукачівська Заступниця». 4 січня 1999 року ікона повернулась на Чернечу гору в Малий Березний і цороку на храмове свято Зіслання Святого Духа її виставляють для привселюдного почитання.

ЗМІСТ

СЛОВО РЕДАКТОРА....3

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ
НА ЧЕРВЕНЬ....5

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ
НА ЛИПЕНЬ....6

Аріел Алварес ВАЛДЕС
(переклад з ісп. о. Йосафата Андрія КОВАЛЯ, ЧСВВ)
ЩО ГОВОРИТЬ БІБЛІЯ ПРО ІНОПЛАНЕТЯН?....8

НОВИНИ.
ПАСТОРАЛЬНЕ ЗВЕРНЕННЯ СИНОДУ ЄПИСКОПІВ УГКЦ...12
БЕАТИФІКАЦІЯ СЕСТРИ МАРТИ....13
ІЗ ЗВЕРНЕННЯ ГЛАВИ УГКЦ....14
ВІДБУЛАСЯ ПРЕЗЕНТАЦІЯ БРОШУРИ
«СЛІДАМИ ГОЛОДОМОРІВ І РЕПРЕСІЙ»....15
ПРО УКРАЇНУ ТА ЇЇ ЕКУМЕНІЧНУ ПЕРСПЕКТИВУ....15

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ
ОТЕЦЬ ВАСИЛЬ ВОЛОДИМИР ЗІНЬКО, ЧСВВ....16

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
ВПЛИВ ДУШІ НА ЗДОРОВЛЯ ЛЮДИНИ....19

Олег ОГІРКО
СПОГАДИ ПРО ОТЦЯ ВАСИЛЯ ЗІНЬКА, ЧСВВ
ЯК ПЕДАГОГА І НАУКОВЦЯ....22

Ігор СКЛЕНАР
ХРИСТИЯНСЬКИЙ ПУБЛІЦИСТ З ВЕЛИКОЇ ЛІТЕРИ....30

Уляна СТЕЦІВ-ТИМЧУК
ДОБРИЙ БАТЬКО МОЛОДІ....32

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ
ПРОЩАННЯ З ОТЦЕМ ВАСИЛЕМ ЗІНЬКОМ, ЧСВВ
(*15.02.1922-†23.04.2008)....34

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ,ЧСВВ
ЗУСТРІЧ З «ТЕПЛИМ» СВЯТИМ МИКОЛАЄМ У КРЕХОВІ....36

Марія МАЗУРИК
ПОЕЗІЯ. ДУХУ СВЯТИЙ....37
ПОЕЗІЯ....37

Ольга ШКРОБАЙЛО
ТОБІ, ЛЮДИНО....37
ЗНАХОДЖУ Я В ТОБІ СВІЙ ПОРЯТУНОК....37

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
У ЦІ ГОЛОДНІ РОКИ, АБО БОГ НЕ ХОЧЕ ПОМСТИ....38

ОГОЛОШЕННЯ. КОНКУРСНИЙ НАБІР УЧНІВ....42

Леся ШТИКАЛО
КРОСВОРД. «БОЖЕ МИЛОСЕРДЯ»....43

Наталія ЛЕХ
МІСІОНАРЧИК. НАМ 1 РІК
ДВІ СЛОВІ....44
ДЛЯ ПОЧАТКУ....45
КІЛЬКА ЗАПИТАНЬ....45

Анастасія ХМІЛЯР-ЛЬВІВСЬКА
ЗУПИНИСЬ І ПОДУМАЙ....46

ЗОЛОТІ СТОРІНКИ....47

ДРУЗЯМ «МІСІОНАРЧИКА»....48

Марія БОНЧАКІВСЬКА
МОЛИТВА УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ ДО СВЯТОГО ДУХА 48

Наталія ЛЕХ
КРОСВОРД. ПО СЛОВІ, ПО СЛОВІ І...ВИЙШОВ КРОСВОРД....49

Богдана ЩУРКО
КНИГИ о. В. ЗІНЬКА, ЯКІ ВИЙШЛИ ДРУКОМ В УКРАЇНІ....50

НАДІЯ Є!

Ієромонах Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

Христос воскрес!

Усе частіше задумуємося над істинами Священного Писання, яке передає нам Слово Боже. Оповідь про вихід Ізраїльського народу з єгипетської неволі зображує народ, який протягом десятиліть блукає пустелею, хоча прямий шлях з Єгипту до Обіцяної землі займає лише кілька днів. Але не у днях чи кілометрах вимірюється дорога до землі Обітованої, а станом душі і внутрішньою готовністю увійти до неї. Ця істина справджується на нашій землі, в нашій улюбленій країні, до якої ми, навіть живучи на її неозорих просторах, не можемо прийти. Необхідно десятки років, щоби життя тут налагодилося. Це бачимо з недавніх політичних подій, коли посадовці найвищого рангу, створивши союз задля добра країни і людей, не можуть між собою помиритися, ведуть відверту і брутальну боротьбу, виправдовуючи себе найблагішими намірами дбати про народ. Але не це сьогодні головне. Якщо правда, що до омріяної Батьківщини нам ще так далеко, як було далеко ізраїльтянам до Палестини, ми повинні навчитися жити в цій духовній пустелі, не блукаючи, не впадаючи у відчай, завжди пам'ятаючи, що нас на цьому шляху веде Господь.

Саме в цьому упованні звернімо увагу на те, чого нам найбільше бракує — внутрішньої готовності прийняти зміни, вдягнутися в нову людину, бракує зміни серця! Святкування у червні якнайкраще відповідають нашим потребам. Прийшовши у ці дні до храму на молитву, намагаймося заглибитися у духовне значення свята і зробити для себе життєві висновки. Мета нашого життя — Небесна Батьківщина, де Господь приготував нам місце. На свято Вознесіння Господнього — 5 червня — храмове свято у василіянському монастирі в Золочеві. Щоби завжди пам'ятати про Божу присутність і Його милосердя до нас, потрібно прийняти дари Святого Духа, Який навчає нас усього, що заповідав Христос. У свято Зіслання

Святого Духа, 15 червня, великий відпуст відбувається у монастирі в Малому Березному на Закарпатті. Варто залишити свої домівки і податися, у це святе місце і так відповісти Богу на Його любов і заклик чинити волю Отця. На нашому шляху Христос супроводжує нас у Святих Тайнах, тому парафіяльне свято пресвятої Євхаристії нагадує нам, що без огляду на наші почуття покинутості й самотності Бог завжди поруч і на нашому боці. Необхідно приступати до Святого Причастя, прагнучи єднання з Господом Христом як зі своїм найбільшим Доброчинцем. Роздумуючи про наше покликання, прагнемо змінити своє серце. На свято Серця Христового великий відпуст відбувається у Жовківському василіянському монастирі. Саме зміна серця, якої нам так бракує, допровадить нас до правдивої мети нашого життя — щастя від спілкування з Богом, і врешті до безпосереднього оглядання Його Обличчя в Небесному Царстві.

Надіємося, що цю мету остаточно осягнув наш улюблений проповідник і місіонер, невтомний сповідник і виховник молоді, редактор багатьох часописів у діаспорі, а також і нашого «Місіонаря» — о. Василь Зінько, ЧСВВ, який відійшов по небесну нагороду у Велику середу, 23 квітня 2008 року Божого. Кожний християнин, який вдивлятиметься в його образ, збагне, що у світі варто жити, варто боротись навіть у найскрутніші хвилини життя, тому терпіння теперішнього віку мізерні порівняно з тією славою, яка повинна нам з'явитися! Молімося за отця Василя, але молімося також до нього, щоб ми, як і він, стали гідними послідовниками Христа.

Людське життя непевне. Цими днями найкраще це помітно з непевності політичної ситуації, фінансової кризи та інших негативних явищ суспільного життя. Життя непевне ще й тому, що не знаємо ні дня, ні години, коли будемо покликані до Творця дати відповідь за це життя. Впевненість може бути тільки в одному — безмежному довір'ї до Христа, до істин, які Він залишив у Святому Письмі та у своїй Церкві. Тому, надіючись на Нього, не впадаймо духом, надія є!

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Заснований у 1897 році
Засновники — Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Передплатний індекс — 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 27.05.2008 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва
Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівської обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені
за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право
виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

© Журнал "Місіонар", 2008

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
Редакційна колегія:
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
Віра АРІВ

Літературна редакція:
Богдана ЩУРКО
Дизайн та комп'ютерна верстка:
Микола ЯЦКІВ

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЧЕРВЕНЬ

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоби християнин старався нав'язати глибоку й особисту приязнь із Христом, і таким чином міг звіщати силу його любові кожній людині, яку зустрічатиме.

МІСІЙНИЙ: Щоби міжнародний Євхаристійний конгрес у Квебеку (Канада) допоміг нам краще усвідомити, що Євхаристія є серцем Церкви і джерелом євангелізації.

МІСЦЕВИЙ: Щоби державні службовці в Україні працювали над тим, щоби створювати умови для відкриття нових робочих місць, встановити справедливу зарплату і таким чином усунути бідність в українському суспільстві.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИПЕНЬ

Підготував о. Йоан РЕГУСЕВИЧ, ЧСВВ
м. Львів

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоби зростало число волонтерів, готових охоче й самовіддано служити християнській спільноті.

Господь, створивши людину, вклав у її природу свій споконвічний кодекс — книгу заповідей, між якими первоначальними є дві заповіді любові Бога і ближнього. Це правда, любимо те, що бачимо, пізнаємо, торкаємось. Однак Бога «ніхто ніколи не бачив», пише св. Йоан, а у іншому місці читаємо: «Бог є любов, і хто перебуває в любові, той перебуває в Бозі, і Бог перебуває в ньому» (1 Йо. 4, 16). Так, це правда, Бога не бачимо нашими тілесними очима, проте бачимо і торкаємося Божої подоби наших ближніх. Любов'ю ближніх ми немовби очищуємо наші очі, щоб побачити Бога таким, яким Він є. Тому й каже апостол Йоан: «Хто не любить брата свого, якого бачить, той не може любити Бога, якого він не бачить» (1 Йо. 4, 20).

Любов Бога вимірюється власне любов'ю у служінні ближнім. «Істинно кажу вам: усе, що ви зробили одному з моїх братів найменших — ви мені зробили» (Мт. 20, 40) — каже Христос. А Мати Тереза з Калькутти до нас сьогодні промовляє так: «Будьте милосердні та доброзичливі. Будьте живим знаком доброти Бога: чиніть так, щоб доброта та сердечність промовляли з вашого обличчя, ваших очей, вашого усміху, з вашого щирого привіту. Для дітей, бідних, для всіх, хто терпить та почувається самітним, передавайте завжди щасливий сміх. Даруйте їм не тільки вашу опіку, даруйте їм теж і ваше серце».

МІСІЙНИЙ: Щоб Всесвітній День Молоді у Сіднеї (Австралія) розпалив серед молоді вогонь Божої любові і вчинив їх сівачами надії для нового людства.

Молодь сьогодні: яка вона, чого шукає? Можна сказати, що вона така, як завжди. У людині є щось, що не зазнає змін. Водночас молодь сьогодні інша. Інша, ніж у минулому. Сучасне покоління виростає в інших умовах. Воно не носить у собі переживань Другої світової війни, багато молодих людей не пам'ятають ідеологічного терору комуністичної системи. Вони живуть у свободі, яка їм дана.

Чого шукає молодь? Вона шукає відповіді на головні питання життя, шукає любові, шукає у любові краси, хоче, щоб її любов була прекрасною. У глибині серця прагне прекрасної й чистої любові, яку може дати тільки Господь. Тому молімося, щоб у серцях молодих людей завжди горів вогонь Божої любові, щоб вони були свідками Христової любові у світі, сіячами надії та будівничими миру.

МІСЦЕВИЙ: Щоб молодь України активніше організовувала різноманітні релігійно-церковні заходи і так утверджувалася в Церкві та посідала у ній відповідне місце.

Світлої пам'яті Святіший Отець Іван-Павло II, відвідуючи Україну (Львів) 2001 року Божого, у зверненні до молоді сказав такі слова: «Майбутнє України великою мірою залежить від вас і від тієї відповідальності, яку ви зумієте взяти на себе. Бог не забариться, щоби благословити ваші зусилля, якщо спрямуєте своє життя на великодушне служіння родині, Церкві, суспільству».

Наша Українська Греко-Католицька Церква покладає велику надію на молодь. «Як мене послав Отець, так і я посилаю вас» — ці Христові слова, які пригадує св. Церква, є частиною завдання у великій Господній місії, яка належить молоді. Тільки у злуці з Богом, у Євхаристійному єднанні з Ним, молодь України може виконати цю місію, це завдання, може бути світильником правди, орієнтувати інших на вертикаль, а не на горизонталь, зберегти незламність Господнього Духа,

бути моральною, чистою, шляхетною, духовно міцною, як скеля. Проголошуючи Христову любов і люблячи так, як Він любив, молодь України дозволить Христові знову іти по світі, крокувати українською землею, роблячи добро.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЛИПЕНЬ
ПРЕПОДОБНИЙ ІЛАРІОН НОВИЙ (19 ЛИПНЯ)

Преподобний Іларіон Новий народився від благочестивих батьків Петра і Феодосії, які виховали його в чеснотах і наставили у Святому Писанні. В двадцятилітньому віці святий Іларіон постригся в монарший стан в Ісихійській обителі поблизу Візантії, а звідти перейшов до Далматської обителі, де прийняв велику схиму і став учнем преподобного Григорія Декаполіта. Іларіон Новий дуже шанував свого Богоносного іменинника — преподобного Іларіона Великого, — прагнув наслідувати його життя. В Далматській обителі його висвятили на священика. Після смерті ігумена братія хотіла обрати на це місце святого Іларіона, але він, дізнавшись про це, таємно покинув обитель і перебрався у Візантію.

Тоді монахи Далматської обителі прислали святителеві Патріарху Никифорові чолобитну про призначення преподобного Іларіона ігуменом. Патріарх покликав святого и переконав його дати згоду. Преподобний Іларіон задля святого послуху підкорився. Протягом восьми років він управляв монастирем. 813 року імператорський престол посів іконоборець Лев Вірменин (813-820). Преподобний відмовився хулити святі ікони та мужньо звинуватив імператора в єресі, за що перетерпів багато страждань. Кілька разів його запроторювали у в'язницю, морили голодом и спрагою. Нечестивий патріарх Феодот, який прийшов на місце вигнаного Патріарха Никифора, заподіяв преподобному багато страждань, добиваючись відречення від правдивої віри. Монахи Далматської обителі прибули до імператора та просили його відпустити святого, обіцяючи коритися імператорській волі. Але повернувшись в монастир, преподобний Іларіон і всі далматські ченці продовжували почитати святі ікони. Розгніваний імператор знову посадив преподобного до в'язниці, всіма силами вимагаючи відречення. Він віддавав святого на муки.

Проте кара Божа впала на злочестивого імператора: його порубали його ж воїни у храмі, на тому самому місці, де колись вперше скинув святу ікону. Новий імператор Михайло II (820-829) звільнив преподобного Іларіона з ув'язнення і святий поселився у відлюдній келії.

При імператорі-іконоборці Теофілі (829-842) преподобного Іларіона знову арештували й, жорстоко побивши, ув'язнили на острові Атусія.

Після смерті Теофіла свята імператриця Теодора (842-855) звеліла повернути сповідників із заслання. Преподобний Іларіон повернувся до Далматської обителі, знову прийняв у ній ігуменство и мирно упокоївся 845 року.

■ *преподобний ІЛАРІОН Новий*

ЩО ГОВОРИТЬ БІБЛІЯ ПРО ІНОПЛАНЕТЯН?

Аріел Алварес ВАЛДЕС
(переклад з іспанської о. Йосафата Андрія КОВАЛЯ, ЧСВВ)

Три дивовижні зустрічі

Ті, хто вірить у НЛО та в «літаючі тарілки», деколи цитують Біблію як доказ, що існує життя на інших планетах. Це стосується того, що насправді є три біблійні персонажі, які, на перший, доволі заангажований, погляд мали контакти з істотами з інших планет у своєму житті.

Два з них, згідно до Святого Письма, були взяті на небо і більше не повернулися. Це патріарх Енох (Бут 5, 18-24) і пророк Ілля (2 Цар 2, 1-13). Про останнього навіть твердять, що був узятий «на вогняній колісниці з вогняними кіньми».

Третім є священик Єзекиїл, який однієї ночі спостерігав дивну колісницю, якою спускалися чотири істоти з орлиними крилами, ратицями вола та з чотирма обличчями кожна (Єз 1, 1-28).

Багато зайвого вигадували аж до нинішнього дня щодо тих загадкових випадків. Де поділися Енох та Ілля? Чому зникли так загадково? Що бачив Єзекиїл? Біблія доводить існування НЛО?

Що трапилося з Енохом?

Перший біблійний персонаж, розповідь про якого цитують на доказ існування феномену НЛО, — це патріарх Енох, один із безпосередніх спадкоємців Адама, про якого Біблія пише детальніше.

Передусім, у довгому списку патріархів цей прожив найменше — 365 років.

По-друге, лище він прожив саме таку кількість років, і це число точно відповідає кількості днів року, а те змушує думати, що йшлося про когось, хто мав особливий зв'язок із астрономічним світом.

По-третє, про нього вказано, що він «ходив з Богом». Коли Біблія хоче казати, що хтось є дуже добрий, пише, що той ходив «перед Богом» (як Авраам, Ісак, Давид), що той ходив «поруч Бога» (як деякі ізраїльські царі). Але казати, що ходив «з Богом», — означає продемонструвати надзвичайний вияв святості і близькості до Бога. Нарешті бачимо, що Енох не вмер, лише «зник, бо Бог забрав його». Твердження справді дивне для Священного Писання, яке каже, що ніхто не може наблизитися до місця, де перебуває Бог.

Не космічна, а особлива подорож

Ким був Енох? Чому він зник? Куди Бог забрав його? Щоби відповісти на ці запитання, ми повинні взяти до уваги, що цей патріарх займає сьоме місце у списку Адамових спадкоємців, і те, що число сім є символічною цифрою в Біблії й означає досконалість.

Ті, хто складав цей генеалогічний список спадкоємців, були священиками з Єрусалиму, які надзвичайно уважно ставилися до символізму чисел. Тому для сьомого місця в тому списку шукали когось із спеціальними

■ *пророк ІЛЛЯ на вогняній колісниці*

характеристиками, «досконалими» у певний спосіб. І такого знаходять у давній ізраїльській легенді, яка оповідає історію одного чоловіка на ім'я Енох, який був настільки добрим і справедливим, що Бог забрав його одразу на небо, аби праведник не згіршився на землі. Господь дозволив Енохові прожити 365 років, що є досконалою цифрою.

Ця легенда, яку священики скоротили і долучили до генеалогії Адама, мала продемонструвати, що Енох перебував дуже близько від Бога, оскільки досягнув певної досконалості вже за земного життя. Вбачати тут якийсь тип «міжпланетного контакту» це повністю відкидати справжній намір біблійного автора.

Історія Іллі

Те, що сталося з пророком Іллею, ще дивовижніша історія. Біблія розповідає: коли пророк відчував, що його смерть близько, вийшов пройтися берегом ріки Йордану в товаристві свого учня Єлисея. Раптом спустилася з неба колісниця з вогняними кіньми, що забрала Іллю, і той зник в повітрі, на здивування Єлисея та інших учнів, що спостерігали цю сцену.

Це оповідання, більш детальне і драматичне, порівняно з розповіддю про Еноха, також збагатило фантазію багатьох читачів, які не перестають запитувати: хто керував тою дивною колісницею? Чи перебуває пророк на іншій планеті? Юдеї й досі очікують повернення Іллі у кінці часів.

Знаємо, що у Старому Завіті Божу силу деколи змальовували через символ військової колісниці, бо то була наймогутніша зброя давнини.

В тому значенні Псалом 68, 18 каже, що «колісниць Божих тьма: тисячі і ще раз тисячі». Ісая каже, що «наче вихор Його /Божі/ колісниці» (Іс 66, 15). І про пророка Єлисея сказано, що одного разу Бог послав йому свої колісниці, щоби захистити його від ворогів (2 Цар 6, 17).

Колісниці описуються як «з вогню, вогняні»,

■ *чотири обличчя: лева, вола, орла і людської істоти*

тому що в Біблії це спосіб об'явлення Бога, який він використовував, щоб об'явити Себе людям.

Щасливий кінець

Отже коли Біблія говорить про «вогняні колісниці і вогняних коней», не натякає на НЛО, ані не на якийсь спеціальний корабель, лише скеровується до влади, сили, заступництва, що Бог кладе на служіння людям.

Є смішним, отож розуміти історію про Іллю дослівно, як написано. Йдеться лише про одне поетичне оповідання, яке розповідає, як цей великий пророк, найважливіший в усій історії Ізраїлю, осягнув славний кінець, гідний його надзвичайного життя. Ілля боровся, щоби зберегти чистоту ізраїльської віри, і такий персонаж був гідним геройської прослави.

Доля Єзекиїла

Захоплююче біблійне оповіданням з'являється в книзі Єзекиїла. У ньому розповідається, що якось вночі, коли пророк дивився на Вавилонське небо, побачив, як опускалися якісь чотири істоти, оточені вогняними хмарами. Кожна з них показувала чотири обличчя, у вигляді лева, вола, орла і людської істоти. Мали, крім того, чотири

крила і ноги, що закінчувалися ратицями. Спостеріг між ними одну колісницю з чотирма колесами, що рухалися в чотирьох напрямах, обручі яких були повні очей.

Підвівши зір, Єзекиїл побачив, що у центрі руху світле склепіння, що блистіло як кристал, над яким був трон з сапфіру. І там сиділа фігура з людськими обрисами посеред вогню і веселкового сяйва, обличчя якої неможливо було розпізнати.

Це ведіння зворушило Єзекиїла так, що його обличчя опустилося до землі він не міг більше дивитися. Він перебував у своєму домі зачинений протягом декількох днів, німий і непритомний (3, 15.24.26).

Невпізнаний літаючий об'єкт

Завдяки стрімкому розвитку богослов'я, нам зараз легко пояснити усі ці біблійні символи. Єзекиїл лише бачив видіння Бога, Який сидить на своєму троні.

Про фантастичних істот з крилами та чотирма обличчями сам Єзикиїл пізніше пише (Єз 10, 15.20-22), що то були херувими, фантастичні фігури, що, за ізраїльським віруванням, товаришували Богові в усякому місці, і тому були посередниками, коли хтось хотів говорити про Бога (1 Сам 4, 4; 2 Сам 6, 2). Також їх фігури прикрашали Єрусалимську Святиню (1 Цр 6, 23-29).

Дивні колеса колісниця Кивоту Завіту, колісниця, у якій завжди перебував Ягве. Багато очей символізували Божу мудрість.

Колісниця мала за покрівлю склепіння, оскільки в Біблії Бог перебуває під небесним склепінням. Вогонь оточував фігуру, щоби вказати, що це дійсно справжній Бог. Єзикиїл не міг розрізнити Його обличчя, припав до землі, тому що, згідно з Біблією, ніхто не може бачити обличчя Бога і продовжувати жити.

Коли Бог подорожував до Вавилону

Історію видіння також легко пояснити, зважаючи на контекст оповідання. Єзекиїл перебував у Вавилоні, вигнаний з чисельною групою юдеїв, які почувалися самотніми та покинутими Богом (Іс 40, 27; 49, 14). Думали, що Господь перебуває в Єрусалимі, за тисячі кілометрів від них і не переймається їхніми проблемами.

Через видіння вони усвідомили, що Бог більше не в Єрусалимі. Він прибув до Вавилону на своїй колісниці, щоб вони не думали, що є покинутими. Бог тепер присутній поміж вигнанцями.

Навіть більше, Бог хотів, щоби вони зрозуміли, що Він не перебуватиме тепер в жодній визначеній країні, чи окремій святині, а у всьому світі. Саме тому вживається число чотири (чотири істоти, чотири крила, чотири обличчя, чотири колеса, чотири напрями). В Біблії це число символізує космос, вічний всесвіт з чотирма сторонами горизонту.

Книга Єзекиїла абсолютно не натякає на міжпланетне спілкування. Будь-який читач тої епохи зрозуміє відразу значення оповідання і послання, що те передавало.

Жоден зі згаданих сюжетів не розповідає про контакт з інопланетними феноменами.

Тогочасний світ

Існує причина, з якої Біблія ніколи не посилатиметься на істот з інших планет уявлення про космос, яке мали юдеї, було дуже відмінним від того, яке маємо сьогодні.

Для них Земля була величезним плоским диском (Пс 136, 6), оточеним водами, що стояв на величезних колонах, які звалися «колонами Землі» (1 Сам 2, 8; Йов 9, 6). Ті були глибоко занурені в безодню води (Вих 20, 4), проте не йшлося про те, щоби вони досягали якогось дна і опиралися на нього..

Вірили, окрім того, що небозвід — купол з небесного кристалу (Йов 37, 18), що опирався об Землю за посередництвом так званих «небесних колон» (Йов 26, 11). Вірили, що на тому небозводі висіли сонце, місяць, зорі та планети (Буг 1, 14-15), які змінювали позицію і крутилися вгорі, поштовхувані ангелами.

Тому-то зорі та планети у Біблії є простими прикрасами неба, маленькими лампами, поставленими Богом, щоби світити для людей та орієнтувати вночі. Ніколи не думали, що могли б існувати інші безмежні світи, заселені іншими створіннями...

Космічні Церкви

Після того, як 1947 року північноамериканський пілот Кеннет Арнольд помітив уперше якісь невпізнані об'єкти над небом Сполучених Штатів близько Гори Раініер і дав їм ім'я «літаючі тарілки», почалися гарячі дебати щодо НЛО та інопланетян.

Згідно з одним із опитувань організації Ґаллуп, близько п'яти мільйонів північноамериканців спостерігали літаючі об'єкти у небі. Дехто стверджує, що потрапляв у полон до інопланетян та мандрував на інші планети.

Але, не зважаючи на те, що в результаті подібних дискусій створено багато досліджень на цю тему, учені й досі не можуть дати конкретної відповіді, ані підтвердити свої гіпотези вагомими фактами сигналами-повідомленнями з космосу тощо.

Цей брак доказів веде багатьох до пошуків у Біблії, аби довести, що таки існують контакти з істотами з інших світів, починаючи з тих далеких часів. І на цій базі поволі з'являються секти і групи, що розвивають культ нових божків невпізнаних об'єктів. Починаючи з 1960 року зростає кількість Космічних Церков і набожність до тих істотам з інших галактик із мільйонами прихильників у цілому світі, які надіються, що спасіння прийде тоді, коли інопланетяни вирішать спуститися на Землю та забрати нас у свої світи так, як це зробили з Енохом та Іллею і як запропонували Єзекиїлу. Та справа лише у неправильному трактуванні Святого Письма.

Єдиний «небесний прибулець»

Чи існують інопланетяни? Біблія того ні не стверджує, ані не заперечує. Вона нехтує цією

не варто надто перейматися...

темою. І наука до тепер також не має якихось переконливих доказів. Найчастіше як аргумент використовують судження, що неймовірним видається той факт, щоби у Всесвіті з мільйонами галактик, зірок і планет життя існувало лише на нашій Землі. Але не варто надто перейматися тим аргументом — поява життя є великим феноменом, чи існує воно на інших планетах немає жодного значення.

Чи не є абсурдом думати, що Бог призвів до існування безмежну масу небесних тіл в одному всесвіті на початку, щоб в одному маленькому сателіті одне з них зреалізувалося у щасливому об'явленні життя, розуму і духу? Чи саме тільки існування людства не підтверджує надзвичайно великий розвиток вигаданих форм через життя в русі?

Заперечувати це принаймні як можливість означає недооцінювати вартість людини і применшувати Божу любов.

Як би там не було, якщо б лише на Землі існувало життя, у Всесвіті ми не були б «самі». Адже, маючи мільйони братів у всесвіті, прийшов на нашу Землю Божий Син Ісус Христос. Прийшов «звідти», «з-поміж зірок», де перебував з Богом, і оселився між нами (Йо 1, 1-18).

ПАСТОРАЛЬНЕ ЗВЕРНЕННЯ СИНОДУ ЄПИСКОПІВ УГКЦ ДО ДУХОВЕНСТВА, МОНАШЕСТВА ТА МИРЯН УГКЦ, ДО НОСІЇВ ВЛАДИ ТА ДО ВСІХ ЛЮДЕЙ ДОБРОЇ ВОЛІ

***16** травня 2008 року в Тернополі відбулася позачергова сесія Синоду єпископів УГКЦ. Єдиною темою синоду було питання про роль і місце Церкви у складній суспільно-політичній ситуації в Україні, яка склалася останнім часом. Детально обговоривши це питання, спираючись на біблійну історію, засади Христової науки, еклезіології, канонічного права та дотримуючись чинного українського законодавства, владики постановили звернутись до духовенства, монашества та мирян УГКЦ, до носіїв влади та до всіх людей доброї волі із закликом до молитви за Україну.*

«Вони сиділи в тьмі й тіні смерті, скуті нуждою й залізом,
бо збунтувалися проти слів Божих і погордували радою Всевишнього.
Їхнє серце Він упокорив бідою, вони спіткнулися, але помічника не було.
Тоді вони до Господа візвали в своїй скруті, і Він визволив їх із скорбот їхніх.»
Пс. 107, 10-13

Кризова ситуація у політичному житті України ні для кого не є таємницею. Політологи та інші спеціалісти твердять, що її можна б розв'язати дуже легко і швидко, застосовуючи щире бажання та здоровий розсуд. Але, беручи до уваги нашу гріховність, нашу людську неміч, жадобу грошей та влади, розв'язати її дуже трудно, а по-людськи беручи неможливо. Тому ми, віруючі люди, знаючи біблійні свідчення успішності молитви та посту у загрозливих для народу ситуаціях, звертаємось до Господа Бога з проханням про поміч та порятунок. Це є підстава нашого заклику до особливо інтенсивної молитви у періоді від 18 травня до 1 червня 2008 року Божого.

■ *Любомир ГУЗАР*

За що молитись? Не за конкретні розв'язки, нами надумані на користь котроїсь зі сторін протистояння. У нашій молитві звертаємось до нашого Небесного Отця з благанням розв'язати цю ситуацію так, як Він це у своїй премудрості та батьківській доброті найкраще знає.

Звертаючись до Господа Бога та поручаючи йому ці земні проблеми, які так глибоко нас турбують, ми всі у нашому особистому житті повинні дуже свідомо утримуватись від усього того, що противиться і перешкоджає Божому діянню та Його благодаті. Тим більше це стосується до носіїв влади в Україні, яких ми рівно ж закликаємо до молитви й усвідомлення своєї особистої відповідальності перед Богом та народом за загальне добро усіх громадян, за що, рано чи пізно, прийдеться здавати звіт.

Наше моління припадає також на 1 червня — Всесвітній день захисту дітей. Чи не повинно це стати для нас нагодою застановитись над тим, яку Україну їм передамо?

Благословення Господнє на Вас!

+ ЛЮБОМИР

17 травня 2008 року Божого

БЕАТИФІКАЦІЯ СЕСТРИ МАРТИ

24 травня понад десять тисяч людей зібралися на беатифікацію сестри Марти Вєцкої у Львові — на Службу Божу в римо-католицькому обряді, яку відслужив державний секретар Ватикану кардинал Тарчізіо Бертоне. Під час беатифікації було представлено образ блаженної Марти Вєцкої, яку намалювали у Кракові. Кардинал Торчізіо Бертоне наголосив, що відтепер щороку 30 травня Церква вшановуватиме Марту Вєцку.

Тривалий час духовенство та вірні очікували беатифікації Марти Вєцкої, шукаючи докази. І лише торік розпочався процес долучення до блаженних, який завершився цьогоріч у Львові.

Слугиня Божа Сестра Марта Вєцка

Життя с. Марти Вєцкої було дуже коротким, вона прожила лише 30 років, але їй вистачило цього часу, щоб душа її вознеслася на вершини святості. Народилася 12 січня 1874 року в селі Новий Вєц неподалік Кожешини на Помор'ї в Польщі. В сім'ї Вєцких панувала глибоко релігійна та патріотична атмосфера.

■ блаженна с. Марта ВЄЦКА

Коли Марті було два роки, вона важко захворіла, що аж загрожувала їй смерть. Тоді мати дівчинки звернулася до Матері Божої П'ясецької і незабаром дівчинка видужала. Ця подія в родині Вєцких була справжнім чудом і мала великий вплив на пізніше ставлення Марти до Матері Божої. Мала Марта охоче допомагала матері в домашніх потребах.

У шістнадцятилітньому віці Марта вирішила вступити до Згромадження Сестер Милосердя (Шаритки). Вона написала листа до Холмської Провінції Сестер Милосердя з проханням про прийняття. Сестри пообіцяли, що приймуть її з радістю, коли їй виповниться хоча б вісімнадцять років.

Через два роки вона звернулась з проханням до Краківської Провінції Сестер Милосердя і, отримавши позитивну відповідь, вирушила до Кракова, де 26 квітня 1892 р. вступила до постуляту (на кандидатуру), а пізніше на новіціят. 21 квітня 1893 року для с. Марти надійшла довгоочікувана мить, коли вона отримала вбрання Сестри Милосердя. Як сестра Милосердя, вона розпочала своє служіння вбогим і хворим в загальній лікарні у Львові. Там вона легко знаходила спільну мову з хворими, так впливала на них що вони мирилися не тільки із хворобою, але навіть із загрозою смерті. Опісля сестра Марта служила в лікарні у Підгайцях, Бохні. Після різних випробовувань Господь в особливий спосіб об'явив їй, що приготував для неї. Одного разу під час молитви сестра Марта мала видіння: хрест, з якого виходили промені і чула голос, який провіщав їй терпіння і близьку смерть. Ця подія побудила її до ще більшої відданості в праці і зміцнює тугу за небом. Незабаром сестра Марта переїхала на служіння до Снятина.

Сестра Марта дуже любила своє покликання, була щасливою, що може служити Ісусові в особах хворих і вбогих. Вона була завжди усміхнена, врівноважена і повна незвичайної доброти, несла полегшення не тільки хворому тілу, але піклувалася також про здоров'я душ своїх пацієнтів. У її відділенні ніхто не помер без поєднання з Богом, навіть

євреї, які перебували під її опікою, просили про хрещення. Сестра Марта не звертала уваги на національність і віросповідання своїх пацієнтів, для неї вони всі були однакові, служила їм з однаковою відданістю і любов'ю.

Одного разу сестра замінила молодого працівника лікарні при дезінфекції приміщення після жінки, хворої на тиф. Вже на другий день з'явилися перші симптоми хвороби. Сестра Марта не змогла до кінця виконати своїх обов'язків щодо хворих і попросила одну із сестер, щоб замінила її в роботі. Хворі, побачивши в коридорі іншу сестру, зрозуміли в чому справа і почали кричати, що сестру Марту треба рятувати. Сестри і лікарі почали робити все можливе, щоб її врятувати. А тим часом, під лікарнею молилися мешканці Снятина. Серед них були поляки, росіяни, українці і євреї. Вони з нетерпінням чекали на кожну, навіть дрібну інформацію. Навіть євреї читали молитви в синагозі просячи Бога про здоров'я для їхньої добродійки. Але воля Божа була іншою. Господь здійснив прагнення с. Марти і забрав її до себе 30 травня 1904 року.

В хвилині смерті с. Марти всі зібрані біля її ліжка були переконані, що прощаються з незвичайною сестрою, а наступні роки це підтвердили. На її могилу почали приходити усі мешканці Снятина і сусідніх місцевостей, незважаючи на вік, віросповідання чи національність. І не перестали приходити аж до сьогоднішнього дня, оскільки переконані, що сестра Марта завжди їм допомагатиме в усіх їхніх проблемах та потребах, з якими вони до неї звертаються.

ІЗ ЗВЕРЕННЯ ГЛАВИ УГКЦ БЛАЖЕННІШОГО ЛЮБОМИРА ПРО 1020 РІЧНИЦЮ ХРЕЩЕННЯ КИЇВСЬКОЇ РУСІ

Ми, усвідомлюючи зміст і властиве значення акту більше ніж тисячолітньої давнини [Хрещення Київської Русі], повинні відзначати його щороку, і то не тільки зовнішньою помпезністю, а й нашим щоденним життям. Не можна допустити, щоби воно було забруднене політичними міркуваннями чи розрахунками. Ми мусимо втримати його принаймні на тому духовному та релігійному рівні, з яким Хрещення відбувалося 1020 років тому і намагатися з року в рік на підставі того, що сталося з нашим народом за часів святого князя Володимира, робити щорічне святкування дедалі святішим, як належить справжнім його спадкоємцям не тільки за тілом, а передусім за духом», такі слова написав Глава УГКЦ у зверненні з нагоди 1020-ї річниці Хрещення Київської Русі.

Часто, представляючи історичний розвиток нашого народу, твердять, немовби християнство стало причиною утворення Київської держави. Радше навпаки, вже існуюча Київська держава стала великою і сильною, бо прийняла християнство... Сьогодні можемо сміливо стверджувати: Київська Русь, як і її прямий спадкоємець — Українська держава — є європейською державою не тільки тому, що знаходиться на цьому європейському географічному континенті, а головно тому, що дуже високою мірою, незважаючи на татарські та комуністичні лихоліття, зберегла християнські вартості, які характеризують насамперед духовну, а вже потім політичну культуру Європи.

Такі надзвичайно важливі аспекти життя нашого народу, як державна політика, наука, мистецтво все те, що творить культуру, не може бути єдиною темою роздумів упродовж цього ювілейного року. Підставою святкувань є наші зрілі, свідомі, задіяні у практичному житті релігійні переконання. Якщо ми про це не пам'ятатимемо, то всі важливі аспекти особистого, родинного, суспільного, а особливо державного життя можуть втратити свою життєдайну цінність або стати іграшками геополітики.

ВІДБУЛАСЯ ПРЕЗЕНТАЦІЯ БРОШУРИ «СЛІДАМИ ГОЛОДОМОРІВ І РЕПРЕСІЙ»

15 травня 2008 року, з нагоди проведення Року пам'яті жертв Голодомору в Україні та п'ятої річниці від початку науково-меморіальної експедиції «Місцями Голодомору в Україні 1933 року» у конференцзалі Курії Львівської архієпархії презентовано брошуру члена експедиції п. Анни Семенюк «Слідами голодоморів і репресій». У роботі прес-конференції також узяли участь члени експедиції с. Володимира Максимів, ЧСВВ та п. Ольга Кульматицька. У книзі подано дослідження, архівні матеріали, свідчення очевидців. Праця проливає світло на велику кривду, якої зазнало українське селянство України, а також висвітлено демографічну ситуацію в Україні з аналізом і прогнозом, подано багато статистичних даних, які є доказовим юридичним матеріалом.

Науково-меморіальну експедицію «Місцями Голодомору в Україні 1933 р.» було зорганізовано 2003 року з благословення Блаженнішого Любомира, Глави УГКЦ. Метою експедиції було впорядкувати поховання жертв Голодомору, відслужити панахиди на місцях поховань, вивчити віддалені наслідки Голодомору, зокрема їхній вплив на суспільно-політичні і демографічні процеси в регіонах, які потерпіли внаслідок цієї трагедії; ознайомити світову громадськість з найганебнішим злочином проти людства, скоєний 1933 року в Україні; сконсолідувати громадськість навколо трагічних сторінок нашої історії; провести в Києві міжнародну науково-практичну конференцію «Фізичний і духовний геноцид українського народу: методи, проблеми, наслідки».

ПРО УКРАЇНУ ТА ЇЇ ЕКУМЕНІЧНУ ПЕРСПЕКТИВУ

15 травня 2008 року в Києві відбулася зустріч преосвященного владики Богдана Дзюраха, єпископа-помічника Київської архієпархії, із представниками дієцезій Римо-Католицької Церкви Німеччини на чолі з о. д-р Андреасом Тирмаєром, ректором Східної колегії Католицького університету в Айштаті (Німеччина). Ця група кожного року відвідує одну з країн Європи і на місці ознайомлюється із розвитком місцевої Церкви та екуменічною ситуацією. Вони приїхали в Україну, оскільки нашу державу по праву, за словами Папи Івана Павла II, називають лабораторією екуменізму. Тут діють Церкви різних традицій, які живуть у мирі та в багатьох ділянках тісно співпрацюють. Про це невідомо широкому загалу і тому приїзд такої групи є чудовою нагодою, щоби представити позитивні плоди нашого життя в екуменічній сфері, а також роль УГКЦ у справі єдності Церков. Більшу частину зустрічі було присвячено обміну думками щодо відносин Католицької Церкви з Православними Церквами в Україні. Загалом було стверджено, що діалог має проводитися і надалі, але він повинен проходити у дусі правди, любові й чіткості, щоб не розмивати понять, не підмінювати певних біблійних підстав єдності Церкви. Зараз у Європі є відчуття, що процес екуменізму, який відбувається в останні роки, не складає іспит. Потрібно шукати нових форм, способів наближення християнських Церков. Ми переконані, що Україна ще не сказала свого вагомого слова у цьому процесі, а зокрема УГКЦ, яка у своєму тілі поєднує східну традицію і одночасно відкритість на католицький світ.

Прес-служба Львівської архієпархії
Департамент інформації УГКЦ

ОТЕЦЬ ВАСИЛЬ ВОЛОДИМИР ЗІНЬКО, ЧСВВ (*15.02.1922 - †23.04.2008)

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ

Визначний василіянський священик, душпастир, місіонер, проповідник, письменник, учений народився 15. 02. 1922р. у м. Сокалі в сім'ї Миколи Зінька (1886-1957) та його дружини Марії з Шидловських (1894-1956). На хрещенні отримав ім'я Володимир-Євген. Його батько до 1918 р., за Австрії, служив у жандармерії у Вадовіцах біля Кракова, а за часу ЗУНР був комендантом у селі Старогород над Бугом. Був воїном УГА, ходив у похід за Збруч, де потрапив у польський полон і опинився в Ковелі, після звільнення повернувся до Сокаля і працював тут кооператором. Мати Марія була домогосподаркою.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

У 1928-34 роках Володимир Зінько закінчив 6 класів народної школи у рідному місті, а в 1934-36 роках навчався в ювенаті (гімназії) отців-редемптористів на Збоїських у Львові. У жовтні 1936 р. з батьками та молодшим братом Романом-Левом їде до Аргентини, де сім'я оселюється в провінції Чако, на півночі країни, там працює на вирощуванні бавовни. На початку не було можливості продовжувати навчання, але батько Володимира турбується про подальше виховання сина. Тому, коли дізнається з жовківського часопису «Місіонар», який потрапив йому до рук (один знайомий привіз із собою з України), про те, що в Прудентополі діє мала семінарія для українських юнаків, пише туди листа з проханням про навчання сина й невдовзі отримує прихильну відповідь і навіть детальну інформацію, як туди доїхати.

У січні 1939 р. Володимир вирушає до василіянського осідку в Апостолес, провінція Місіонес, в Аргентині, де очікує вироблення паспорта. Відтак у липні 1939 р. їде до Бразилії, де навчається у Малій василіянській семінарії святого Йосифа в Прудентополі (1939-1941 рр.). Бувало нелегко, бо як старший віком змушений був наздоганяти програму, його перевели з другого відразу в четвертий клас, але це було нагодою для юнака виробити в собі добрі навики і утвердитися в життєвому покликанні. Після закінчення малої семінарії Володимир вступив на новіціят Василіянського Чину у Прудентополі, який був якраз наново відкритий, після чотирирічної перерви, 21 січня 1941 р., а під час облечин приймає нове ім'я Василь. Його магістром на новіціяті був о. Іринарх Іван Маланюк, ЧСВВ.

Після закінчення новіціяту і складення

перших чернечих обітів 4.10.1942 р. брат Василь, разом з іншими співбратами, переїхав до Ірасеми у провінції Санта Катарина де, по закінченні схоластикату в 1942-46 роках вивчає філософію та богослов'я. Там же 1 грудня 1946 складає Богові урочисту монашу професію, а по закінченні навчання у 1947 р. переїжджає до Прудентополя. Там продовжує богословську освіту, а 1 червня 1947 р., разом з двома іншими василіянами, Борисом Коцієм та Мар'яном Стружаком (вони троє були першими випускниками семінарії св. Йосифа у Бразилії), приймає священичі свячення з рук єпископа м. Понта Ґросси — владики Антонія Мазаротто.

Восени 1947 р. о. Василя спрямовують на навчання до Риму, де він проживає у домі Головної управи Василіянського Чину (пл. Марія Деі Монті) і вивчає канонічне право у Папському Григоріанському університеті. Закінчивши курс навчання ліценціятом з канонічного права, він повернувся у вересні 1949 р. до Бразилії, де душпастирював у Понта Ґроссі та був призначений до семінарії в Ірасемі викладачем української мови та всесвітньої історії.

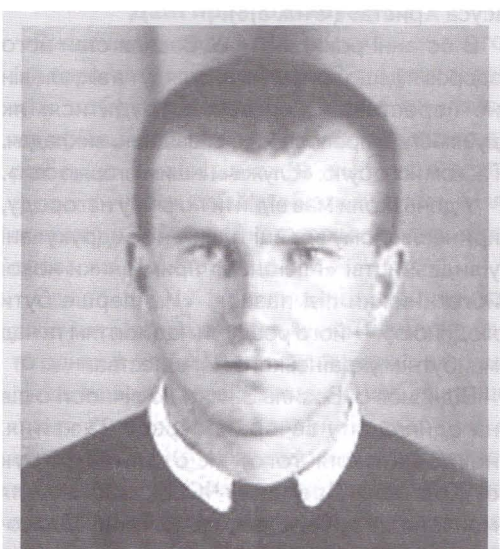

■ студент Григоріанського університету в Римі

Під час Великого посту навесні 1950 р. о. Зінько вперше бере участь у місіях, під проводом о. Миколи Іваніва, і так виявляється його талант проповідника й місіонера. Відтоді місійна праця стає однією з найважливіших справ його життя.

Ще під час навчання в малій семінарії у Прудентополі бр. Василь виявив у собі талант письменника, і з того часу намагався його розвивати та ним служити українському народові. Під час навчання в Ірасемі у семінарії св. Йосифа редагує студентський квартальник «Цвіркун». З 1946-го бере активну участь у виданні календаря-альманаха василіянських студентів на пам'ятку 50-річчя української еміграції до Бразилії, де поміщає написаний ним нарис історії отців Василіян на Паранщині. Із заснуванням у 1947 р. часопису «Праця» та в 1949 р. християнського часопису «Місіонар» у Бразилії стає частим дописувачем їх. 1949 року побачила світ перша брошурка о. Василя про Берестейське з'єднання.

На початку 1952 р. о. Василь, за рішенням настоятелів, переїжджає до Аргентини, де в м. Апостолес було організовано малу семінарію. У цей час допомагає у праці при парафії та у проводі церковних товариств, обслуговує віддалені парафії на півночі провінції Місіонес, в околицях м. Обери. У січні 1959 р. його переводять до столиці Аргентини Буенос-Айреса, де викладає у парафіяльній школі, стає капеланом «Пласту», редагує місячник «Життя».

Подальший етап життя о. Василя зв'язаний з Бразилією, оскільки 1962-го його призначають редактором тижневика «Праця» в Прудентополі та місячника «Місіонар». На цій посаді він був 32 роки, до 1994 р. Редакційну діяльність поєднував з душпастирюванням у парафії св. Йосафата в Прудентополі та обслугою 7 віддалених парафій. Організовував проводом церковні товариства, а також був духовником новіціятів

жіночих згромаджень: Сестер Служебниць, Сестер св. Анни та Сестер св. Йосифа. У той час писав книги, драми для молоді, перекладав. Частину своїх творів видав під псевдонімом Володар Буженко.

Раньої весни 1994 р., виконуючи доручення Настоятелів, о. Василь повернувся у рідну Україну після 58 років перебування в Аргентині й Бразилії: з чужини, яка стала для нього рідною, на рідну, тепер же зовсім чужу Україну. Повернувся як монах, батьківщина якого в небі (Флп. 3,20), тому земної не шукає; як український католик-душпастир, який завжди ішов туди, де мали потребу духовної опіки вірні-українці; як місіонер, який хоче якнайбільше людей привести до Бога. Від початку перебував у монастирі св. Онуфрія у Львові, де три роки був редактором християнського часопису «Місіонар» (до 1997 року). Був духовником Сестер Пресвятої Родини у Бібрці, Сестер св. Йосафата у Львові та Сестер Василіянок (контемплятивних) у Брюховичах. Був провідником церковних організацій — Марійської Дружини при церкві св. Онуфрія, «Містичної Троянди» при церкві св. Андрія у Львові та інших, посприяв постанню братства лікарів-католиків імені св. Луки.

У серпні 1997 р. на короткий час отця перевели до монастиря св. Юрія у Червонограді, потім він знову повернувся до Львова, де проживав у монастирі св. Онуфрія та душпастирював у церкві св. Андрія. За 14 років свого перебування на Україні о. Василь Зінько дав близько 300 місій та реколекцій для духовенства, богопосвячених осіб та мирян, написав і видав десяток книжок, помістив велику кількість статей на морально-етичні та світоглядні теми як у християнських часописах, так і в наукових збірниках.

Отець Василь був викладачем християнської етики та релігієзнавства у різних навчальних закладах, зокрема у Львівському національному університеті ім. І. Франка, Львівській національній академії ветеринарної медицини імені С. З. Гжицького, Львівському державному лісотехнічному університеті. Брав участь у численних наукових конференціях. Їздив щорічно з місією до українських громад Литви, Латвії й Естонії. Намагався донести до всіх, особливо до молоді, «найвище знання Ісуса Христа» (Фил. 3,8).

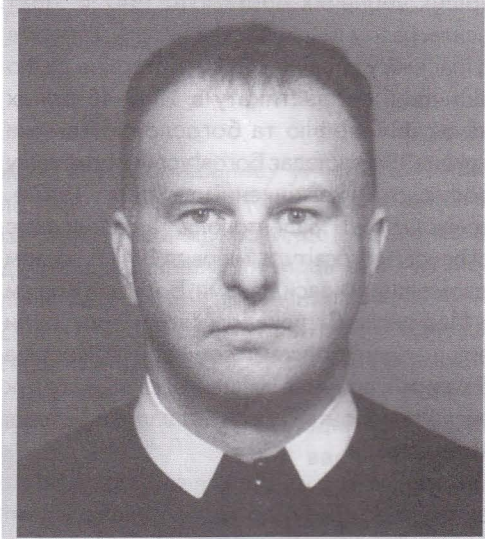

Служачи іншим, згоряю сам...

В останні роки життя о. Василя стан його здоров'я дещо погіршився, огляду на вік, але він не переставав жертвенно трудитися: як душпастир, проповідник, сповідник, викладач. Гаслом його було: «Служачи іншим, згоряю сам».

У день, коли мав відійти по вічну нагороду, принесли йому вранці тільки-но видрукувані у видавництві «Місіонер» примірники нової його книжки під назвою «Найперше бути людиною» — його роздуми над життям та над майбутнім українського монашества.

Відійшов о. Василь Зінько до вічності о пів на одинадцяту вечора в середу 23 квітня, невдовзі після того, як отримав із рук о. Корнилія Яремака, ЧСВВ, настоятеля монастиря св. Онуфрія, святу Тайну Оливопомазання.

Вічна йому пам'ять і шана!

ВПЛИВ ДУШІ НА ЗДОРОВЛЯ ЛЮДИНИ

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
м. Львів, 16.08.2007 р. Б.

Почнемо від понять: що це таке життя? Це по-філософському буде з латинської «мотус імманенс». По-нашому це буде стільки, що відсебіжний рух. Животину не треба ні накручувати, ні вкладати батарейку, вона сама від себе встає та ходить і другі життєві функції виконує.

Знову ж душа — це мотор, чи двигун, або рушій отого відсебіжнього руху. Життя все старинні філософи з практики та видження ділили на три ступені: рослинне, чи веґетативне, тваринне чи сензитивне, й розумове, чи раціональне. Цим останнім життям тішиться і є наділена людина. До того душа людини, упротивагу душам рослинним і тваринним — безсмертна. І про це вже знали старинні філософи, як от Сократ, Платон й Аристотель.

А що ж тоді таке здоровля? Це ужиток усіх органічних частин тіла, й ясно, душі.

Дані про людську душу

Визначність людської душі походить з того, що вона має два роди функцій, які досконало між собою різняться. Перша охоплює матеріяльні прояви людини, що зводяться до рухів, що їх якості можна змірити, а друга функція — це якістеві прикмети як думка, воля, почування. До першої категорії підходить вага, обсяг, нечинність, тощо.

Єдність душі. Хоча в людині діють чинності рослинної (волосся) та тваринної (тіло) природи, то однак у людині ті три функції виконує одна душа. Іншими словами, людина має душу, що охоплює чинності рослинні, тваринні й інтелектуальні. Усі прояви тих трьох душ в'яжуться в одне «я» і тим самим душа є в нас тільки одна, а не дві чи й три. Ми тим самим відчуваємо тотожність нашої душі впродовж цілого нашого життя з його різними змінами. А за тотожністю чи ідентичністю, наче тінь, йде відповідальність.

Хоча матеріялісти намагалися звести душевні прояви до збірки явищ, то одначе це неправильно, і сама щоденна спостережність показує, що душа є суттю, чи субстанцією. А субстанція — це тривала дійсність, джерело і підвалина усіх явищ життя.

Запам'ятаймо, що душа є одна й неподільна, бо маємо про матеріальні речі відчуття та спостереження одне. А коли душа мала б частини, тоді б не могла мати одинокого спостереження. А оскільки душа є однією сутністю-субстанцією, може виконувати рефлексію, значиться звернутися до себе як до цілости.

Душа ще є й духова. А духова — це таке, що незалежно від матеріяльних складників у своїм існуванні та й своїх різних чинностях. Душа без помочі матеріальних чи тілесних складників є незалежна. І має свої вищі функції інтелекту і волі. Та ще може існувати сама без тіла.

Коли чинності розуму і волі не залежать від матеріяльних умовин, то тим самим вона духова-спірітуальна. Однак людська душа не є чистим духом та й тим самим є неповною суттю, бо призначена бути злучена з тілом. Значиться, це зложена субстанція — людська особа.

Злука душі з тілом є субстанціяльна, сущна. Щодо того питання між філософами постали різні помилкові твердження. Маємо на увазі Малебранше, Дескартеса, Лайбніца. Гюм уважає душу матерією, а противно думає Берклей.

Душа й тіло — це одиниця субстанціяльна, значиться душа в тілі не є як керманич корабля. Душа, як твердить здорова філософія, є ціла в цілому тілі і вповні в кожній частині тіла. Пригадаймо, що душа — єдина субстанція, в якій — усі чинності є між собою солідарні. (Р. Жоліве Курсо де філософія, Ріо де Жанейро, стор. 237).

Призначення душі

Душа не вмирає як і Кобзар мовить: Не вмирає душа наша, не вмирає воля, і неситий не виоре на дні моря поля... Безсмертність — це така прикмета когось, що не може вмерти.

Три умовини безсмертности душі: по розлуці з тілом вона живе далі: зберігає свою тотожність. Її життя продовжується в безконечність. Фальшиві погляди в тій справі мають такзвані пантеїсти, бо признають, що душа по залишенні тіла ніби тратить свою тотожність.

Докази на безсмертність душі: щось може пропасти саме собою і припадково, а душа нескладна і не розкладається, і припадково не гине, бо її існування не залежить від тіла, як у рослин та тварин. Це метафізичний доказ.

Тут приходить і доказ моральний. Бог, що створив душу у своїй справедливості хоче нагородити душу за її моральні вчинки чи й покарати за лихі. А коли душа вмре, то кого буде нагороджувати і кого карати? Тут власне так звані «свідки Єгови» заперечують. І навіщо людям така блудна релігія?

Знання і доброта Божа не можуть допустити, щоб душа минулася. Бог є від віків, тобто був і є, та й повік буде, а людини не було, але є, живе, і житиме повік. А житиме у двох дійсностях: у небі або в пеклі. Це залежить від заслуг чи провини.

Наші висновки

З того вище сказаного ми подаємо такі висновки:

1. Душа вища від тіла й тому над ним панує навіть у сфері здоровля.

2. Коли керує, то впливає або позитивно, або й негативно на тіло.

3. Нам розходиться так унапрямити душу, щоб вона могла благодійно впливати на тіло. А це зробить, уважаймо, чиста душа в Божій ласці.

4. З того виникає, яке то важливе є старання про праведне, духове життя.

5. Медичні круги та інші знавці природничих наук, часто підкреслюють, що душа має превеликий вплив на добре почуття цілої людської особи.

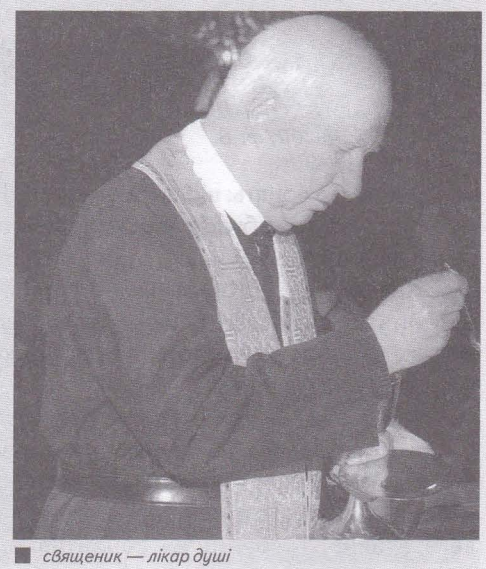

священик — лікар душі

6. Екзорцисти та й священики часто стрічаються з людьми, які мають різні забурення — і соматичні, і психічні — з приводу замалого дбання про гідність душі як Божої дитини, що на образ Божий і подобу створена. А тепер подамо конкретніше про вплив душі на здоровля тіла.

Коли ми обговорили становище душі стосовно тіла, то мусимо вказати на контрольно-інформативну сторінку душі стосовно здоровля, зглядно харчування.

Не забудьмо ще одної речі, а це сумління, чи, здавна, совісті. Хоча вона не є частиною душі, але придана Господом Богом нам на морального інструктора душі та її починів. І от душа в союзі з сумлінням співпрацює або й не співпрацює на річ здоровля та здорового харчування.

У книжці «Лікуйся домашніми ліками» автор — Жайме Брілінґ, німець, роджений у Бразилії — (Каскавел, Парана, Бразилія 27 видання рік 1878), в передовиці розглядає питання, хто то цивілізований і хто ним не є. Наводить слова кабокла-лісовика Люїза Петра Кастро де Карвальо: питається, чи той, хто живе серед

машин та отруйних випарів, чи той, хто живе серед Божої природи, створеної Господом, цивілізований? Відповідь ясна: хто втішається не штучністю, а проживає на лоні природи.

Душа людини повинна мати достовірні інформації про споживання м'яса. Воно поживне, як його споживати в природнім стані, як це роблять тварини. Печене чи смажене м'ясо не дуже прихильне здоровлю людини. Твердий сир спричиняє запір. Упромисловлені продукти, як білий цукор, маргарина та й інші штучні продукти харчування, переховувані в бляшанках — вельми шкідливі організмові. Згадати, що така марґарина виробляється з 15 хімічних складників, а між ними з сірчаної кислоти та ржучої соди.

Яйця та кури, годовані на продаж, теж олива рафінована, пшениця питльована і риж позбавлений другої оболонки, металеві кухонні начиння та й сіль — небезпечні здоровлю людини.

Примітивні народи не вживають солі, живуть горіхами та іншими лісовими овочами, то вони здорові, не мають проблем ні зі шлунком, ні печінкою та загалом у травленні. Сіль впливає зле на слух і тиск, на зір.

Веґетаріяни, тобто ті, що харчуються городиною, то загалом між ними не стрінете пияка. Фрукти, не зрошувані трійливими речовинами, поживні та сприятливі організмові. Жив коло великої рижової плантації — Нова Галичина-Прундентопіль, Бразилія, наш земляк з Сокальщини Василь Сидор. Власник плантації Діцель приходив щороку до того Василя і просив йому продати рижу. А коли наш земляк сказав: та ж у вас цілі тонни того зерна, то німець сказав: хочу їсти чисте неотруєне зерно разом із моєю сім'єю...

Досвід давній твердить і доказує, що їсти білий хліб, він не скріпляє здоровля, а тільки споживати разовий з жита та й пшениці. Вельми поживна є соя, що поширена по цілім світі. Теж напитки, як спирт, є отрутою організму, навіть вживаний у малій кількості. Ми цілком не потребуємо алкоголю, бо маємо в тілі свій власний спиртозавод, що виробляє відповідне тепло.

Часто лікарі приписують антибіотики, а ми маємо — просто під руками — природні антибіотики: часник, цибуля, мед і лимон. Останній помагає на яких двадцять хвороб. Дорослій особі цілком не треба обпиватися молоком, бо це страва дітей.

Загальні уваги для нашої душі й совісті

Вже згаданий автор Жайме Яків Брінінґ у брошурі «Тисячу слів щоб мати здоровля» (Каскавель 1995 р.) Пише, що природа — це Божий лікар, і сам Бог відкрив книгу для своїх дітей на порятунок здоровля (3-4). Арнольд Егрет твердить, що 99,99 % здоровля чи слабости залежить від харчування.

Коли людина хоче бути здоровою, щоб направду у здоровому тілі була здорова душа, як здавна говорять, то треба мати чисте повітря як вдень, так і вночі. Швейцарка Люся, жінка лікаря Михайла Качалуби, навіть зимою спала при відкритих вікнах, до чого важко було привикнути її чоловікові.

Ще не можна легковажити водою. Її споживати не перевареною, а джерельною і уживати до різного роду купелів. Наші люди під тим оглядом не всі такі правовірні, як каже така помовка: купаюся чи треба, чи не треба: два рази в рік. Пити чистий клорет маґнезія на втримання здоровля.

Великим добродієм людини є піст, що помагає не лише на душу, але й на тіло та й цілість людського здоровля. Тварини зі свого інстинкту знають, що як з ними щось не в ладі, то не їдять, або шукають відповідного зілля. Це часто спостерігаємо на собаках, тощо.

Не будемо говорити тут про потребу руху, що діє благодійно на кровообіг та загальне додатнє почуття.

Знавці природного лікування звертають увагу теж на працю розуму, бо людина, якщо лінива, то найперше розумом. Людина має 14 трильйонів нейронів, а з них використовує не

більше 4%. Ми збираємо в житті те, що ми думаємо. І це видимо на цілих народах. Отакі японці, мала територія, перенаселена 120 мільйонами жителів, але вони потрафили створити третю економічну потугу по американцях і європейцях. Ті, що думають, не лише самі себе збагачують, але й цілі народи та й людство. Маємо на думці Шевченка, святого Йосафата та й інших.

Уважаймо добре, що страх, який притаманний душі, а виявляється тілесно — то одна з найбільших отрут душі і тіла. Ми самі своїм неактивним думанням викликаємо різні недуги, якраз отим поганим думанням.

Статтєве життя в подружжі та й опанування його поза ним мусить бути за мірою Божого закону та вказівок нашого сумління. А воно навіть і найбільшому гуляці пригадує: не чужолож і не гріши проти власного тіла сам, бо це храм Святого Духа.

Недуги спричинені поганою душею

Людина, що надуживає Божих дарів собі на лихо і погибель, западає на психічні забурення та й попадає до психічної лікарні. Неврози напастують тих, хто в старанні про здоровля не ведеться здоровим глуздом і голосом сумління. Душевні забурення спричиняють неправильний кровообіг, болі, що не мають фізичної причини перешкоди в травленні, запори, безсонність. Навіть доказують, що рак-пістряк походить з неконтрольованих душевних переживань. Зависть має лік, як кажуть психіятри, дати на прочищення. Дуже зле і вбивчо впливають нерозумні та лукаві говорення, що часто спричиняють серцеві недуги й наглу смерть.

СПОГАДИ ПРО ОТЦЯ ВАСИЛЯ ЗІНЬКА, ЧСВВ ЯК ПЕДАГОГА І НАУКОВЦЯ

Олег ОГІРКО,
ад'юнкт-професор кафедри філософії та політології
Львівського національного університету ветеринарної медицини
та біотехнологій імені С. З. Гжицького, доктор філософії

Цьогоріч на 86 році життя та 61 році священства відійшов у вічність по Божу нагороду о. Василь Володимир Зінько, ЧСВВ, місіонер Львівського Святоонуфріївського монастиря, ліценціат канонічного права, письменник, педагог і вчений в галузі історії Церкви, релігієзнавства, християнської культури, педагогіки та етики.

Отець Василь Зінько — відомий український журналіст у ділянці релігійної преси. Він народився в м. Сокалі Львівської області 15 лютого 1922 року. У 1935-1936 роках навчався в Малій семінарії отців Редемптористів. Незабаром, 11 листопада 1936 р., його сім'я емігрувала в Аргентину в Буенос-Айрес. Василь пішов учитися в Малу василіянську семінарію святого Йосифа в Прудентополісі (Бразилія). 1941 року вступив до Чину Святого Василія Великого (ЧСВВ). Упродовж 1943-1946 років студіював філософію й теологію в Ірасемі (Санта Катарина). Довічні обіти склав 1946 року. Священичі свячення одержав 1 червня 1947 року в Прудентополісі з рук єпископа Антонія Маззаротта. Навчався в Папському університеті «Gregorianum» у Римі. Душпастирював в Бразилії, Аргентині для української діаспори. В 1994 році прибув на Україну до Львова, де в монастирі св. Онуфрія став головним редактором християнського часопису «Місіонар». Обновив Марійську Дружину молоді у Львові при церкві святого Онуфрія, взяв участь в створенні молодіжної організації «Містична троянда» при церкві святого Андрія, керував товариством «Святої Терені» для дівчат, котрі тримають хоругви у церкві та на процесіях, Католицьким

скаутством Європи для хлопців та проводив з ними декілька літніх таборів в Закарпатті, де давав для них духовні науки. Створив братство медиків імені св. Луки, яке популяризує здоровий спосіб життя.

Проводив численні реколекції для парафіян храмів св. Онуфрія, св. Андрія та у багатьох інших храмах Західної України, а також вів духовні бесіди для молоді, дітей, чоловіків, жінок, педагогів, медиків. Їздив із щорічними місіями до української діаспори в Литву, Латвію та Естонію. З особливим завзяттям о. Василь, не жаліючи свого здоров'я, безкорисливо читав лекції з релігієзнавства, християнської етики, етики та естетики, психології та педагогіки, культурології, історії української та зарубіжної культури, філософії, політології, соціології для студентської молоді багатьох вищих навчальних закладів Львова, а особливо для студентів Львівської національної академії ветеринарної медицини імені С. З. Гжицького, Львівського національного медичного університету імені Данила Галицького, Львівського національного університету ім. І. Франка, Львівського національного лісотехнічного університету, Львівського філіалу Київського національного університету культури і мистецтв та інших. Він сповідував головний принцип праці лікаря душ людських: «Aliis inserviendo, ipse consumor» «Служачи іншим, згоряю сам». Неодноразово отець Василь наголошував, що йде до молоді, незважаючи на різні перешкоди, бо її, на жаль, дуже важко побачити в церкві на богослужіннях, а тому вважав своїм пастирським обов'язком привернути їхні душі до Божественного Абсолюту. Він належав до тих священиків, яких не треба було вмовляти чи переконувати, щоб прийти до молоді. Він ніколи не посилався на свою зайнятість та не запитував, чи буде транспорт, чи оплатять йому за лекції, а як вірний воїн Христовий, наслідуючи святого Йосафата Кунцевича, сам спішив на зустріч, щоб привести слухачів до Христа. Він був правдивим студентським капеланом, який не виконував свої обов'язки формально, а завжди самовіддано, щиро і з великою посвятою. Не було жодного випадку, щоби він спізнився на лекцію, бо завжди першим приходив на місце, де вона мала проходити, випереджуючи як викладачів, так і студентів. Не раз у викладацькій кімнаті чекав і цілу годину, якщо заняття перенесли, але ніколи не марнував часу, бо молився, читав книги, журнали. Цікавився не тільки релігією, філософією, культурою, історією, але й політикою. Підкреслював, що Церква також повинна брати у цьому участь, щоб вірні йшли на вибори і голосували за порядного, чесного кандидата, який веде християнський спосіб життя. Закликав кожного до активної життєвої позиції, щоб не поводити себе за принципом: «Моя хата скраю, я нічого не знаю». Вів також бесіди із викладачами, давав їм добрі поради, пояснював певні проблемні питання духовного світогляду та християнської віри. Наголошував, що завдання педагогів — не тільки давати знання молодому поколінню, а формувати у них добрі характери.

У розмовах на філософські теми о. Василь стверджував, що філософія як наука вивчає речі світу через останні причини, при допомозі

■ *отець — свій серед науковців*

■ *з дітьми у церкві*

людського розуму. Богослов'я (теологія) — це також наука, що теж вивчає їх при допомозі не тільки розуму, але й віри (Божого Об'явлення). Деякі вчені вважають, що філософія вища за теологію, яку на жаль, не визнають за наукове вчення. Тоді, як саме богослов'я дає правдиву альтернативу буття, яку не можливо знайти у філософії, яка опирається на гіпотези. Маючи глибоку та ґрунтовну освіту з філософії та богослов'я, о. Зінько у своїх лекціях чітко та аргументовано поділяв філософію на три частини: *пропедевтику* (вступ до філософії), що охоплює три дисципліни: логіку, критику і методологію; властиво філософію, яка складається із *спекулятивної філософії* (включає в себе онтологію та метафізику, космологію, психологію, теодицею) та *практичної філософії* (складається з етики та естетики). Він завжди приводив п'ять доказів існування Бога, запропонованих св. Томою Аквінським, а особливо звертав увагу на моральні докази існування Бога: голос сумління, бажання щастя та загальне переконання всіх народів.

Отець Василь наголошував, що нерелігійна молодь — це дуже небезпечний елемент для самої держави та суспільства. Тим, які втратили віру, неважко буде виконати якийсь теракт чи інший злочин. Підкреслював, що потрібно повернути в наші школи та ВНЗ викладання релігії, як це було за митрополита А. Шептицького, бо це буде поверненням історичної справедливості. Якщо менше буде пізнання християнської релігії та її морального закону — збільшуватиметься число в'язниць, психіатричних лікарень, спецінтернатів, дитячих будинків та інших установ такого типу.

До студентської молоді він ніколи не приходив з порожніми руками, а завжди на згадку про духовну бесіду дарував їм свої книги, молитовнички, релігійні журнали та часописи. Студенти любили і поважали отця Василя незалежно від свого віросповідання та ніколи не запитували, до якої конфесії належить сам отець, бо його слово християнина завжди було авторитетним та переконливим. Він любив запитати студентів, чи ходять вони до церкви та радив відвідувати богослужіння не тільки на Різдво і Великдень, але кожної неділі та свята. Добродушно рекомендував вивчити і знати головні молитви і не тільки спочатку, але й до кінця, бо стільки доводиться їм щоденно опановувати нового з різних дисциплін, що вивчити молитву не буде представляти великої складності.

Його лекції виходили поза межі буденності. Вони були Словом Бога, скерованим до викладачів, і до студентів. Студент зустрічався на його лекціях саме з Богом, з Його наукою про Царство Небесне і тим, якими повинні бути християни тут, на землі, і у вічності. Отець Василь Зінько навчав молодь приймати Слово Боже, роздумувати над Ним, дати свою відповідь на Нього і жити Ним. Студенти виходили із його занять іншими, бо кожна його лекція — це зустріч з небесними силами добра, які міняють світ. Отець роз'яснював християнську правду, щоб вона була поворотом в житті кожного студента, який зобов'язаний до прийняття усієї правди, зрозуміння її і до дії у

межах заповідей, даних Мойсеєві Богом на горі Синай.

Отець Василь Зінько не тільки вчив, а й переживав те, про що вчив. Навчав і сам навчався через Ісуса Христа. Голосив Добру Новину, бо сьогодні є багато і злих новин, яких стає все більше і більше. Він наголошував, що в Ісусі Христі людина, навіть якщо впала у гріх, є дитиною Божою. Кожен, підкреслював він, повинен особисто зустрітися з Христом, дати свою відповідь Йому і змінити своє життя, щоб Ісус прийшов до кожної людини. Характерно, що отець дивився на студентів очима Христа, з любов'ю.

Отець Василь Зінько завжди намагався зачепити щось у душі студента. І тоді вже не випускав цю струну. Якими ми є християнами, підкреслював він, такими люди уявлятимуть Ісуса Христа, заповідь, Якого: вірність Богові, Церкві, народові. Лише тоді ми дійсно зможемо бути правдивими християнами, правдивими свідками Ісуса Христа.

Отець Василь Зінько був дуже відповідальним, точним і дисциплінованим, оскільки вчив своїм власним життям. Стримане, виважене, правдиве його слово, моральний спосіб життя, було словом-ділом, словом-важелем, словом-рушієм, словом-вчителем. Слово о. Василя Зінька як найдосконаліша саморепрезентація було високої проби. Бо нині слово, відірване від духовності, культури, стає страшним знаряддям боротьби людини проти людини, нації проти нації, стає перепусткою для зла і зрештою торує дорогу до пекла. Згадаймо, що сказав Ісус: «Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи» (Мт. 28,19). Це і нам даний наказ. Це є і нашим завданням, і ми всі повинні його виконувати. Усі ми є покликані до священичого уряду, а тому повинні виховувати зразки благочестя, бути окрасою Христової Церкви перед усіх світом і славою всього нашого народу.

Єромонах-василіянин за харизмою свого чину теж активно трудився у сфері науки. Не перелічити сфер наукової роботи о. Василя: від історії Церкви до християнської етики, догматики, релігієзнавства, біоетики, українознавства. Мав численні публікації в наукових збірниках, журналах, матеріалах міжнародних та всеукраїнських конференцій. З 1998 по 2008 рік був учасником цілої серії міжнародних конференцій на теми: «Історія релігій в Україні», Львів, 2000-2007; «Галицьке Євангеліє (1144-2004) в історичному, культурному та духовному житті Європи», Івано-Франківськ, Москва, 2004; «Київська традиція і східний обряд в українському християнстві», Київ, Тернопіль, 2004; «Religia a gospodarka», Lublin, KUL, 2005; «Nierywnosci spoieczne a wzrost gospodarczy w obliczu regionalizacji i globalizacji», Rzeszyw, 2005; «Consequences of Rights Infringements in Public Law and Privat Law», Daugavpils University, Latvijв, Daugavpils, 2005; «Этика и гуманизм», Сімферополь, 2005; «Формування духовно і морально зрілої особистості у процесі викладання гуманітарних дисциплін», Львів: ЛІ МАУП, 2004-2005; «Этносоциальные и конфессиональные процессы в современном обществе», Гродно, Бєларусь, 2005; «Нормы и парадоксы сознания и мышления, их проявления в современном обществе, культуре и языке», Луганськ, Цюріх, Женева, 2005; «Биоэтика — путь к мировым стандартам», Харків, 2005; «Сучасні проблеми гуманізації та гармонізації управління», Харків, 2005; «Релігія і суспільство: нові преференції», Чернівці, 2006; «Образование в многокультурном обществе: традиции и инновации», Севастополь, 2006; «Розвиток ідей біоетики в європейському контексті», Київ, 2006; «Проблеми української термінології. Слово Світ», Львів, 2004, 2006; «Наука и религия в духовном возрождении общества», Одеса, 2006; «Христианская демократия и образование в современном украинском обществе», Одеса, 2007; «Третій Національний конгрес з біоетики з міжнародною участю», Київ, 2007; «На шляху до синтезу філософії, релігії і науки», Львів, 2007. Останніми доповідями, які 2008 року підготував о. Зінько на XVIII Міжнародну

конференцію «Історія релігій в Україні» у Львові були: «Містика Києво-Католицької Церкви», «Миряни в Києво-Католицькій Церкві», «Біблійні погляди на одяг», «Релігійні основи національної свідомості». Конференція на тему «Духовність. Культура. Цивілізація», на яку був запрошений ще в останній тиждень життя отець Василь, але вже за станом здоров'я не зміг прибути на неї, проходила у Львові в Національному університеті ім. Івана Франка, на яку ним у співавторстві була підготовлена доповідь на тему: «Духовність — релігійна культура особистості». Слід зауважити, що тільки самих наукових публікацій у виданнях України та за кордоном з проблем християнства, релігієзнавства, богослов'я, етики, педагогіки, психології, біоетики, соціології та філософії в отця Василя протягом останніх 8 років було близько 130. Неодноразово на конференціях, присвячених моральному, релігійному вихованню молоді, він часто бував не тільки єдиним священиком-представником від Української греко-католицької Церкви, але взагалі від всієї Христової Церкви. Його доповіді та виступи завжди стояли в обороні Божої правди, Божого права і Божого закону. Він завжди підтримував на дусі своїх колег-однодумців, мовляв, нехай хоч декілька людей почують нашу думку, прочитають наші дописи, то будуть знати Правду, а тому завжди цікавився новими конференціями і протягом декількох днів уже готував на них свої дописи, причому готував їх фахово, ретельно, стараючись довести найважливіші Божі істини. Отець Василь був своєрідним генератором нових духовних ідей, які доопрацьовували його співавтори. Йому належали такі оригінальні назви та зміст нових наукових публікацій, як наприклад: «Бог — джерело біоетики», «Вклад української Церкви у розбудову держави», «Християнство у пострадянський час», «Ключ добробуту на третє тисячоліття», «Церква та її роль у консолідації суспільства», «Монастирі та економіка», «Пресвята Євхаристія — есенція християнства», «Етичний багаж українців на третє тисячоліття», «Християнськоетичні аспекти кодексу українського лікаря», «Християнська етика основа національної свідомості», «Білорусько-український релігійний симбіоз», «Господь Бог Батько біоетики», «Економічні первні в посланнях митрополита Андрея Шептицького», «Церква та глобалізація і регіоналізація», «Біоетичні аспекти в діяльності митрополита Андрея Шептицького», «Василіянський Львів», «Біоетика та етнічно-мовні проблеми», «Інтелігенція та її релігійні погляди», «Київська Церква та український націоналізм», «Василіянська монастирська термінологія», «Вклад християнства в науку», «Постаті галицьких митрополитів», «Вплив київського чернецтва на культуру українського народу», «Співвідношення філософії та богослов'я», «Біоетика та християнські засади прав», «Стародавня та гелленістична філософія та їх релігійні елементи», «Альфа і Омега біоетики», «Вплив душі на здоров'я людини», «Проблеми державотворення і тероризму», «Етнопсихічні риси українців», «Універсалізм та сингуляризм християнської науки» та багато інших, що знайшли своє місце в багатьох авторитетних наукових виданнях України, Росії,

■ *на цвинтарі у рідному селі*

Білорусі, Польщі, Латвії.

Цікаво, що отець Василь наслідував кращі зразки меценатства в українському народі, зокрема, слуги Божого митрополита Андрея Шептицького, вважаючи, що Церква повинна вкладати інвестиції і в науку, щоб вона стала на службу Богові і Батьківщині, а тому неодноразово фінансово допомагав окремим науковцям у поїздці на міжнародні конференції, зокрема в Польщу, Латвію, а також до Києва, Житомира, Луцька, Чернівців, Севастополя. Як священик, він глибоко усвідомлював слова Святого Письма: «Більше щастя давати, ніж брати» (Ді Ап 20,35).

Отець Зінько всіляко популяризував монаший Чин святого Василія Великого, розкривав його історію, захищав від несправедливої критики, вказуючи, що саме цей Чин переніс чи не найбільші переслідування в часах радянської окупації Галичини. Завжди наголошував на винятковій ролі священномученика Йосафата Кунцевича і митрополита Йосифа Велямина Рутського в організації цього типу монашества 1617 року. Вказував на велике значення Добромильської реформи для відродження Чину, а також на виняткову роль слуги Божого, князя української Церкви, митрополита Андрея Шептицького. Справедливо висловлював здивування і нерозуміння того, що подекуди певні кола намагаються применшувати, а то і замовчувати василіянськість митрополита Андрея, що є проти всякої історичної та логічної правди. Коли б не отці Василіяни, то не знати чи ми мали б такого велета духа у княжому Львові. На конференціях з проблем історії релігії в Україні о. Василю неодноразово надавали перші пленарні виступи, де він не тільки наголошував на важливих аспектах історії Церкви, поділяючи її на три періоди: святоандріївський, святоольгівський та святойосафатівський, але ділився своїми особистими спогадами: про митрополита Андрея Шептицького (бачив його в Сокалі ще в 1934 року) та про Патріарха і кардинала Йосипа Сліпого (зустрічався з ним в Бразилії та мав особисту розмову, а потім і листувався з ним), що дуже зворушувало слухачів.

■ біля пам'ятника Івану Павлу II в Литві

Отець Василь Зінько (літературний псевдонім Володар Буженко) — автор змістовних публікацій на теми християнського життя і моралі. З-під його пера вийшли цікаві книжки: «Українська школа в Бразилії», «Пустельник на Зеленім Клині», «На Червоному степу», «Історія Церкви», «Буквар української дитини», «Глибина і ширина християнської правди: Догматика», «Іван Сулима», «Християнське блаженство», «Святий Йосафат між піньйорами», «Вибір майбутнього», «Там, де гору Тайо видно», «З Мозолівки до Сан Жвон де Капанема», «Служебниця Пренепорочної Діви Марії», «На службі святій Богоматері Анні», «Пресвятому Серцю Ісусовому», «Місіонес уздовж і впоперек», «Стежки та дороги пластуна Пезя» та інші. Своєрідним українським бестселером стала його книжка «У степу червоної землі» про життя українських емігрантів в Аргентині, де автор реалістично розповідав, як українці їдуть в далекий світ, щоб там закорінювати український спосіб життя, українську культуру, свою господарність, працьовитість та вихованість. Його герої це симпатичні й розумні люди, що зуміли дати собі

раду на чужині, де не втратили того, що успадкували від батьків у рідному краю. Провідною думкою книг о. Василя була глибока віра українців у Бога, прагнення жити за християнськими засадами. Цікаво, що навіть 2008 року, перед самою смертю о. Зінька, у видавництві «Місіонер» вийшли три його книги: «Єрейська обнова», «До столиці до Буйнесу», «Найперше бути людиною».

У своїх проповідях та повчаннях для молоді отець Зінько часто наголошував на тому, що справжнє християнство має чотири суттєві риси, які виражаються визнанням: воплочення й тим самим спасіння людського роду Сином Божим, де посередницею є Пресвята Богородиця; першенство св. апостола Петра; сповіді, яку подарував апостолам Христос; Пресвята Євхаристія, встановленої Господом нашим Ісусом Христом. Вселенську Церкву отець часто називав Петровою, виражаючи свою синівську любов до Христового намісника, а нащу Греко-католицьку Церкву — Йосафатівською, підкреслюючи величезну роль священномученика Йосафата Кунцевича в утвердженні рішень Берестейської Унії на наших землях, за яку він заплатив своїм життям. Отець Василь мав

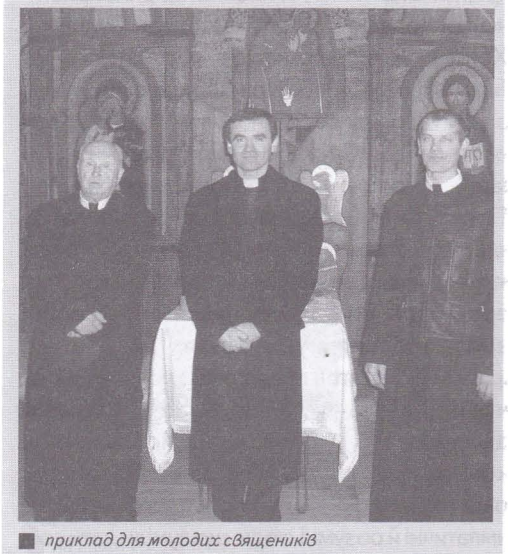

приклад для молодих священиків

виняткoвий дар звертатися з духовними повчаннями до різних категорій слухачів, промовляючи до них доступною, зрозумілою мовою. В розмові з науковцями, педагогами він спілкувався як філософ, а в розмові з молоддю як педагог. Виняткова пам'ять місіонера, його широка ерудиція, знання латинської, грецької, італійської, німецької, польської, португальської, іспанської мов захоплювали слухачів та духовно й інтелектуально збагачували їх. В своїх бесідах о. Василь часто вживав народні приказки та гумор, які робили його лекції унікальними й запам'ятовуються на все життя. Спостерігаючи нераз за неделікатною поведінкою хлопців щодо дівчат, він говорив студентам: «Казав старий Сенека, тримайся дівчат здалека» та пропонував їм це записати в конспектах. Отець місіонер володів чудовим методом ведення лекцій для студентської молоді. Цілу годину він присвячував розкриттю теми лекції, наводячи також приклади із життя, потім на 10 хвилин просив двох студентів, переважно одну дівчину та одного хлопця, користуючись конспектом, повторити зміст лекції та те що найбільше залам'яталося, а потім останніх 10 хвилин наголошував про важливі висновки та життєві настанови. Обов'язково розпитував цих двох студентів: звідки вони походять, як їм навчається у ВНЗ, як їм поводиться, яку вони бачать перспективу свого майбутнього, а на закінчення бесіди висловлював надію, що з них вийдуть талановиті та потрібні Україні і народові люди. Починав лекції завжди молитвами «Отче наш» та «Пресвятая Богородице», а закінчував молитвою «Упованіє нам». Цікаво, що ніколи не траплялося випадків незадоволення студентства, чи скарг на прозелітизм, однобокість трактування християнства. Часто після лекції студенти підходили до отця порадитися або спитати про щось важливе. Для кожного він завжди знаходив час і добре слово поради.

У своїх лекціях о. Василь часто звертав увагу на кардинальні проблеми сучасності. Не давав відразу готових відповідей, але спонукав молодь думати самостійно. Наприклад, запитував студентів, чим на їх думку є життя. Прослухавши ряд відповідей, він вказував на

■ *невтомний сповідник і душпастир*

класичне визначення: «Життя — це відсебіжний рух, тобто, рух від себе», що в латинській мові звучить як «motus immanensio». Цікавився у студентської молоді, як вони розуміють поняття пильності (старанності) та вказував на його важливе розуміння як економії часу. Завжди наголошував, що ми, люди, походимо від Бога, живемо для Бога і до Бога повернемось. Справедливо вказував, що Бог — це Життя, Мудрість, Сила, найвище Добро і Любов, а людина, як Його творіння є релігійною, розумною, свобідною та суспільною істотою. Всі ці терміни записував на дошці українською, латинською та грецькою мовами. Часто вживав крилаті латинські афоризми, чим збагачував культурний рівень студентів. Наголошував, що ще античні греки називали Абсолюта Бога Інтелектом чи Нусом. Світові релігії отець поділяв на об'єктивні (об'явлені Богом) та суб'єктивні (природні). Розглядаючи питання цивілізації, навчав, що басейн Дніпра — це колиска світової цивілізації, а тому ми, українці, повинні розуміти, що наша трипільська культура є однією з найдавніших. Вказував слухачам на чотири великі цивілізації: ловецьку (мисливську), скотарську, хліборобську та промислово-індустріальну, наголошуючи, що ми, українці, історично належимо до хліборобського стану. До позитивних ентнопсихічних прикмет українців о. Василь зараховував щирість, гостинність, талановитість, господарність, витривалість, співпрацю, примирливість та релігійність, а до негативних рис — лінивство думати, непошана власного авторитету, заздрість, донощицтво, неуміреність. Наголошував, що у сучасному світі, на жаль, запанував матеріалізм та лібералізм у державних структурах, а у сімейному і особистому житті — людей пермісивізм (заборонено забороняти), що зв'язаний з консумізмом (споживацтвом) і гедонізмом (насолодою). Молодим людям давав цінні вказівки щодо збереження дошлюбної чистоти, приводячи приклади, що в Африці росте така рослина, достатньо до неї торкнутися, вона відразу чорніє, або розказував про звичай, який панує серед тубільців Латинської Америки за вчинений гріх подружньої зради (чужоложства) прив'язувати чоловіка або жінку до дерева біля мурашника. Переконував, що подружнє життя має у собі велику відповідальність перед Богом та людьми, а тому ті, що відчувають потребу у ньому, повинні володіти такими добрими прикметами: вірою, фізичним здоров'ям та певним майном. Розказував про світовий рух чистих сердець за збереження дошлюбної чистоти.

Отець Зінько не раз декламував студентам вірші Тараса Шевченка, Івана Франка, Адама Міцкевича та запитував, що вони знають напам'ять. Заохочував їх читати добрі, повчальні релігійні книги, остерігав перед неморальними та антирелігійними.

Учителям християнської етики у Львівському будинку учителів він давав цінні дороговкази до християнсько-етичного виховання молоді. Часто наголошував, що християнська етика сприяє утвердженню національної свідомості та належно оцінює гідність людської особи. Звертав увагу, що християнська етика вивчає

поведінку людини як свобідної істоти у напрямі до остаточної мети осягнути Царство Боже. Основою цієї науки є відповідальність перед Творцем за превеликий дар свободи.

Часто праця місіонера була скерована на те, щоб, за його словами, спам'ятати і навернути до Бога сучасних безвірків, які вперто не хочуть визнавати Божого маєстату. Особливою заслугою отця перед Україною є те, що він всіляко популяризував українську мову, проживаючи в Бразилії та Аргентині, всі реколекції проводив українською мовою, за що державна влада часто не дозволяла йому їхати на місії, а потім в Україні на багаточисленних наукових конференціях теж наголошував про святий обов'язок наших громадян шанувати і повсякчасно вживати нашу вишневу, солов'їну мову Тараса Шевченка, Лесі Українки та Івана Франка.

Помер високопреподобний отець Василь Зінько, ЧСВВ 23 квітня 2008 р. Б. Прощалися тисячі парафіян церков св. Онуфрія та св. Андрія у Львові, інтелігенція Львівщини, зокрема педагоги, лікарі, вчені, студенти та викладачі Львівських вищих навчальних закладів. В похоронних процесіях, крім численного монашества, духовенства, взяли участь високопреосвященні владики Церкви: Кир Діонісій Ляхович, ЧСВВ та Кир Іриней Білик, ЧСВВ. У зачитаному прощальному слові Патріарха УГКЦ Любомира Кардинала Гузара було сказано про великі заслуги покійного отця Василя, про те що він був великим, «залізним» ієромонахом нашої Церкви. Отець Доротей Шимчій, ЧСВВ, який знав о. Зінька ще з Бразилії, наголосив, що покійний найперше був людиною молитви, знань та праці, оборонцем української мови та культури, а також, що був зразковим монахом, який ніколи не розлучався з монашим габітом. Письменник, доктор історичних наук Петро Шкраб'юк зауважив, що о. Василь — яскрава непересічна особистість XXI століття, яка без перебільшення належить до еліти української нації.

Головними ідеями, заради яких невтомно та жертовно працював о. Василь Зінько, ЧСВВ були: християнський патріотизм та християнський гуманізм. До кінця свого земного життя він зберігав енциклопедичну пам'ять та ясність розуму. Безперечно, феномен о. В. Зінька, ЧСВВ, його вклад у розвиток і духовне відродження УГКЦ та християнської науки як в діаспорі, так і в Україні ще потребує детального вивчення, аналізу та популяризації як зразок служіння Богу, Церкві та українському народу.

Похований отець Василь на монастирському цвинтарі в с. Малехів поблизу Львова.

Вічна йому пам'ять!

ХРИСТИЯНСЬКИЙ ПУБЛІЦИСТ З ВЕЛИКОЇ ЛІТЕРИ
(У ВІНОК ПАМ'ЯТІ ОТЦЮ ВАСИЛЕВІ ЗІНЬКУ, ЧСВВ)

Ігор СКЛЕНАР

Монаша спільнота Василіян в Україні і поза її межами та тисячі вірних УГКЦ попрощалися з одним із найстаріших ієромонахів св. п. о. Василем Зіньком, ЧСВВ. Він залишив по собі багату письменницьку і публіцистичну спадщину стоси статей, десятки книг, але найголовніше добру пам'ять в тих, хто мав нагоду спілкуватися з ним. Автор цих рядків запам'ятав о. Василя як редактора відродженого «Місіонаря» і невтомного місіонера, який привіз із далекої Бразилії спогади про життя українців в Південній Америці.

З моєї пам'яті не стирається постать монаха середньої статури у синьому плащі

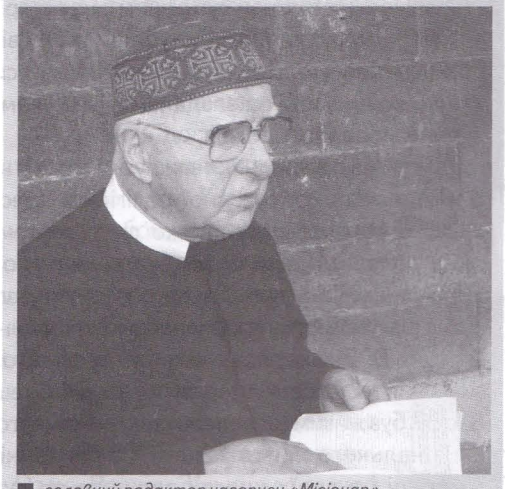

■ головний редактор часопису «Місіонар»

чи старенькому габіті, привезеному ще з теплих країв. Він в погоду чи негоду жваво йшов монастирським подвір'ям у Львові і обдумував нові ідеї, щоби втілити їх у словесній формі.

Як редактор журналу о. Василь відзначався сумлінністю і обов'язковістю. До середини місяця працівники видавництва мали основний ряд матеріалів, які треба було готувати до друку. Значна частина з них належала самому редакторові. Як висловився в одній статті «Місіонаря» його співбрат по Чину, трохи старший за віком о. Дам'ян Богун, друкарська машинка отця-редактора стукотіла в різні години дня. Нею він користувався, наскільки це було в його силах. Публікації св. п. о. Василя характеризувалися прискіпливим поглядом на церковне життя, критичним ставленням до конкретних фактів духовного життя, яке у середині 90-х інтенсивно розвивалося. Публіцист-редактор в своїх вступних статтях засуджував неморальні дії сучасників алкоголізм, марнотратство, жебрацтво дітей, розпусту, неетичну поведінку молоді та ін. Окрім цього у своїх публікаціях отець Василь не лише моралізував, але показував способи розв'язання проблем.

Окремо варто виділити статті покійного о. Василя на церковно-історичну тематику. Він нерозривно пов'язував християнську духовність українців з їхньою національною ідеєю. В якості редактора відродженого «Місіонаря» пізнавальним був цикл його матеріалів про Берестейську унію, переслідування греко-католиків на Підляшші, Холмщині. Визначний ієромонах був великим практиком і почитателем вервиці, приятелем Йозефа Марії де Вольфа і в своїх статтях заперечував закиди про латинські впливи на Греко-Католицьку Церкву через набоженство вервиці. Гострота пера публіциста стосувалася і сектантів, які в 90-х роках розвивали активну діяльність в Україні.

Свої статті він підписував псевдонімами «Дзюньо», «В. Сокальський», «Володар Буженко». Останній був і його літературним псевдонімом. Дитяча рубрика журналу містила авторські оповідання редактора з цим підписом, своїм умілим пером священик зумів знайти підхід до дитячої душі і показував наймолодшим читачам на життєвих прикладах шлях до релігії і до Бога. І тут проявилася майстерність св. п. о. Василя як християнського письменника, який своїм інколи жартівливим словом стукав до сердець молодших читачів, щоб вони своїм способом думання наблизилися до християнської поведінки. Взагалі гумор, інколи неочікуваний, був його притаманною життєвою рисою. Хоча й сарказму публікаціям св. п. о. Василя теж не бракувало.

Коли восени 1997 року він вже не був редактором, все-таки не полишив друкарської машинки, а щомісяця пропонував редакції матеріали на різну тематику. Вони стосувалися моралі нашого суспільства та його громадян, окремих аспектів Святого Письма, цікавих розвідок з життя святих Католицької Церкви тощо. Головною рисою о. Василя як публіциста була його винахідливість у пошуку тем та

швидке, оперативне опрацювання ідеї. Хоча він не мав спеціальної журналістської освіти, але працював як професіонал, вмів бачити, чути і осмислювати проблеми релігійного життя, відтворюючи їх в оригінальній формі.

Мова статей о. В. Зінька відзначалася лексикою, властивою періоду його дитячих років та молодості, а також образністю. В матеріалах він часто використовував цитати з Біблії, спадщину св. отців, вислови зі світової скарбниці мудрості та багатство українського фольклору. Визначний публіцист вмів тонко застосувати деякі образи для характеристики тих, про кого йшла мова. Інколи гострота його статей викликала незгоду частини читачів, але о. редактор був щирим і відвертим у своїх висловлюваннях. Пригадується матеріал, в якому йшлося про матеріальне утримання священиків, де св. п. о. Зінько висловив погляд на цю тему, беручи до уваги соціальні труднощі в Україні. Реакція духовенства, яку вони виявляли в нашій редакційній кімнаті, не була однаковою одні погоджувалися, інші, навпаки, заперечували, але це показувало, що старенький ієромонах був одним з новаторів в сучасній християнській публіцистиці він розвивав полеміку, змушував замислюватися, але не ставив собі за завдання бути сухим і нудним моралізатором.

Без сумніву, дослідники впишуть його ім'я не тільки в контекст сучасної релігійної преси України, але й преси української діаспори, тому що в далекій Бразилії він був редактором «Праці» та «Місіонаря». Та варто звернути увагу ще на різножанрову письменницьку спадщину св. п. о. В. Зінька, яка може стати об'єктом вивчення теперішніх літературознавців. Отець Василь був живим свідком розвою релігійного і національного життя земляків в Південній Америці і в своїх книгах залишив по суті історичний документ, відтворений в художній письменницькій формі.

Аналіз духовних і літературних праць св. п. о. Василя неможливо викласти в рамках однієї статті, тому залишаю місце іншим авторам.

Вічная пам'ять, Вам,
третій редакторе «Місіонаря»
в незалежній Україні!

ДОБРИЙ БАТЬКО МОЛОДІ

Уляна СТЕЦІВ-ТИМЧУК,
членкиня товариства «Містична троянда»

Трепет і благоговіння наповнюють серце, коли згадую духовні науки о. Василя Зінька, ЧСВВ. Адже до нас говорив відомий журналіст, богослов, філософ, психолог та ієромонах з великим пастирським досвідом.

Товариство «Містична троянда», що діє при церкві Святого Андрія у Львові, було засноване 1995 року Божому з ініціативи отця Антонія Масюка, ЧСВВ. Члени товариства — молоді люди, які люблять Бога і особливо почитають Пречисту Діву Марію. Двічі на тиждень молодь збирається на спільну молитву, на духовні зустрічі, лекції.

З самого початку заснування товариства, отець Антоній доручив о. Василю Зіньку опіку над «Містичною трояндою». І отак, впродовж 13 років, молодь — «Містичної троянди» духовно співпрацювала з о. Василем.

Отець Василь Зінько двічі на тиждень, в дощ і спеку, в морози і заметілі, переступав поріг кімнати, де на нього чекали його улюблені діти. До кожної зустрічі отець готувався ретельно та відповідально. І справді, кожна його лекція — це скарб духовний, моральний, патріотичний.

Із зустрічей з о. Василем можна було багато почерпнути для свого особистого життя, для зросту у вірі і любові. Богослов'я, історія Церкви, психологія, соціологія, патріотизм, філософія — ось

далеко не повний перелік тем, яких отець торкався на своїх лекціях. Звичайно, відчувався його гострий розум, багаті знання, великий пастирський досвід, ораторське мистецтво та вміння зацікавити аудиторію темою. Відчувалася і його велика любов до Бога, до Матінки Божої, до людей, особливо до молоді; його біль за тими, хто не ходить Божими стежками; його справжня любов до України.

■ о. Василь з хором «Містична троянда»

Це була особа толерантна і вишукана у своїх поглядах, що опералися на вчення Церкви. Отець Василь Зінько хотів, щоб товариство «Містична троянда» всіляко розвивалося. І сприяв цьому, як лише міг. Члени товариства відчували його ніжну батьківську турботу, прислухалися до його зауважень та побажань.

Неодноразово отець Василь проводив з молоддю виїздні реколекції. Вони разом вирушали на кількаденні духовні подорожі у Добромиль, Малий Березний, на прощі-вервиці у Літманову, Крилос тощо.

Особливо отець старався, щоб «Містична троянда» мала свій молодіжний хор. І справді, хор є. І щонеділі, впродовж 9 років, о 12 годині отець Василь відправляв Святу Літургію разом з хором «Містичної троянди». На основі цієї співпраці побачили світ у 2008 році Божому касета і диск «Божественна Літургія Святого Івана Золотоустого».

Маючи дар не лише мовленого, але і писаного слова, о. Василь Зінько написав багато цінних книг, статей, а також вступні слова до книг, які стосувалися товариства.

У 2001 р.Б. вийшла книга про Романа Ковалюка «Осягнувши найбільшу любов». Цей хлопець, член товариства «Містична троянда», львів'янин, який по-геройськи віддав своє життя, пропагуючи Христову віру і любов до України та до української пісні в Японії. Отець радо написав вступне слово до цієї книжки про Романа.

2007 року вийшла книга про Наталю Якимчук «Благословенний цвіт». Наталка теж членкиня товариства, яка свої юні літа прожила в молитві і любові. Господь покликав її до Себе, коли вона не мала ще і 20 років. Замість вступного слова до книги отець Василь написав вірш-посвяту Наталі.

Стараннями «Містичної троянди» готувався до друку молитовник «Полум'я Божої любові». Отець вивчав цей молитовник, перечитував і благословив його вихід вступним Словом про Солодке Серце Ісуса та Непорочне Серце Діви Марії.

Второпний і лагідний, люблячий, з тонким почуттям гумору і гострим відчуттям сучасних проблем таким отець Зінько запам'ятається членам товариства. А ще — Він був просто добрим батьком, за що йому вдячне не одне молоде, людське серце.

Тож нехай приклад отця Василя Зінька запалить нас до праці, до молитви, до служіння Богові і Україні. А його небесне заступництво веде усіх нас Дорогою Правди і Добра.

ПРОЩАННЯ З ОТЦЕМ ВАСИЛЕМ ЗІНЬКОМ, ЧСВВ

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ

У середу, 23 квітня 2008 р., у Львові спочив у Господі на 87-му році життя, 68-му чернечого покликання та 61-му священства блаженної пам'яті о. Василь Володимир Зінько, ЧСВВ.

У Великий четвер, 24 квітня, тіло покійного о. Василя було покладено у храмі св. Онуфрія у Львові. При вході до храму похоронну процесію зустріли отці монастиря св. Онуфрія разом з о. Протоігуменом Йоанікієм Чверенчуком. Домовину з тілом покійного занесли до храму і відслужили панахиду.

Біля домовини було покладено Книгу пам'яті про о. Василя Зінька, у якій всі бажаючі мали змогу висловити свої спогади про нього.

Увечері о 17:30 відслужено Утреню Страстей, опісля заупокійну панахиду. Численні вірні приходили до храму, молилися за о. Василія і до нього, залишаючи свої спогади у Книзі пам'яті. О 22:00 розпочалося читання Псалтиря.

У Страсну п'ятницю, 25 квітня, о 10 год. було відслужено Вечірню з виставленням Плащаниці, а опісля панахиду. Близько 12 години відбулося перенесення тіла покійного отця Василя до львівського храму святого Андрія Первозванного, в якому він довгі роки, аж до самої смерті, душпастирював, молився, проповідував Слово Боже.

У цей же день у храмі святого Андрія о 18 годині було відслужено Єрусалимську утреню, а о 20 год. монаший парастас, який очолив Преосвященний владика Діонісій Ляхович, ЧСВВ, родом з Бразилії, в якій довгі роки трудився блаженної пам'яті о. Василь. На закінчення парастасу владика Діонісій виголосив прощальне слово, у якому найперше передав співчуття Глави УГКЦ Блаженнішого Любомира, який сказав про о. Василя, що той був «залізним монахом», свято і ревно дотримувався монашого уставу. Владика коротко розповів про працю блаженної пам'яті о. Василя в Аргентині, Бразилії, Україні, про те, що він завжди та всюди був готовий послужити людям, був правдивим священиком і монахом-василіянином.

■ під час похорону в церкві святого Андрія

Після того коротке слово мав отець Василь Король, з Чину салезіян, який впродовж багатьох років співпрацював з о. Василем Зіньком в Аргентині.

Наприкінці о. Протоігумен Йоанікій Чверенчук подякував владиці Діонісію, що той знайшов час прибути з Києва, аби віддати шану покійному о. Василю і взяти участь у похоронних відправах. Також подякував численно зібраним священикам, монахам, монахиням з різних Згромаджень та вірним за участь у спільній молитві.

Похорон отця В. Зінька відбувся у

Велику суботу, 26 квітня 2008 р. Цього дня о 10 год. було відслужено Вечірню з Літургією святого Василія Великого, опісля відправлено чин похорону. Богослужіння очолив Преосвященний владика Іриней Білик, ЧСВВ, у співслужінні з Протоігуменом о. Йоанікієм Чверенчуком, ЧСВВ, та численно зібраними священиками. Після Євангелія владика Іриней виголосив проповідь, у якій зокрема наголосив, що о. Василь був ревним священиком-василіянином; всюди, де приходилося йому проповідувати Христове Євангеліє, як у діаспорі, так і в Україні, він проповідував любов до Бога і до своєї Батьківщини.

По закінченні Божественної Літургії мав слово о. Доротей Шимчій, ЧСВВ. Про отця Василя, з яким вони довгі роки трудилися в Аргентині, о. Доротей сказав, що той був монахом-душпастирем, який ніколи не розлучався із часословом, вервицею, дуже цінив василіянський габіт і бездоганно виконував обіти убожества, послуху і чистоти. Це був муж праці, науковець, який написав десятки книжок, був духовним провідником монахинь різних чернечих Згромаджень.

Після Служби Божої відбувся обряд останнього цілування і панахида, по закінченні якої о. Протоігумен відправив, за чином монашого похорону, прощальну молитву. Тоді священики-василіяни винесли домовину з тілом покійного о. Василя з храму, і похоронна процесія вирушила до с. Малехова, до місця поховання на монашому цвинтарі.

Похоронну процесію зустріли у Малехові місцевий парох о. Ігор Боднар та парафіяни. На цвинтарі було відслужено панахиду. Після того до присутніх звернувся проректор Львівської національної академії ветеринарної медицини п. Володимир Андрушко, від імені студентів львівських вузів. Він зокрема сказав, що о. Василь дуже любив молодь і, як викладач, умів у доступний спосіб зацікавити кожного студента. Він, як науковець, брав участь у ряді міжнародних конференцій, готував доповіді на різноманітні теми.

■ процесія

Блаженної пам'яті о. Василь проповідував і навчав не лише словом, але й прикладом власного життя і свідчення, казав, що посіяне зерно зійде і обов'язково плід принесе.

Потім мав коротке слово про о. Василя п. д-р Петро Шкраб'юк, який підкреслив, що о. Зінько належав до духовної еліти не лише Василіянського Чину, але і всієї Церкви, що був мостом між старшим і молодшим поколінням василіян. Промовець нагадав про письменницьку діяльність о. Василя, процес його прийняття до Спілки письменників України власне був на завершенні. Шкода, що він не дожив до цього.

Наприкінці о. Протоігумен Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ, подякував владиці Іринею, всім присутнім священикам, монахам і монахиням, як також і всім вірним, за участь у похоронних молінних. Підкреслив, що ця спільна молитва за о. Василя ніщо інше, як вияв нашої вдячності за його жертвенну працю для Церкви, Чину і народу.

Вічна йому пам'ять!

ЗУСТРІЧ З «ТЕПЛИМ» СВЯТИМ МИКОЛАЄМ У КРЕХОВІ

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

24-25 травня у Крехівському василіянському монастирі св. Миколая відбувся щорічний відпуст. Святкування розпочалося традиційно Хресною дорогою на горі Побійній. Численні вірні з різних сторін злилися духовно в одне ціле. Поміж численним народом можна було побачити на розлогій горі теж молодих людей на інвалідних візках, які свої особисті страждання поєднували із Христовими... Загальною темою в контексті хресної ходи Спасителя було покликання в усіх його вимірах, оскільки 2008 рік в УГКЦ присвячено саме покликанню. А це і покликання до батьківства-материнства, до життя у Христі, чернечого подвигу, до відповідальності, любові до Батьківщини, дбання про екологію...

Проповідники зазначали, що духовність народу вимірюється духовністю покликань, кожна людина покликана до жертви та любові. Згадували про світлу постать Василіянського Чину св. Йосафата о. Василя Зінька, ЧСВВ, який недавно упокоївся й ціле життя був вірним своєму покликанню до чернецтва. У Хресній дорозі взяв участь протоігумен отців Василіян о. Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ.

Затим відбулися вечірні Богослужіння:

■ *прочани очікують на сповідь*

■ *Владика Софрон МУДРИЙ, ЧСВВ*

Велика Вечірня з Литією, Свята Літургія. Проповідь на вечірній Службі Божій виголосив о. Корнилій Яремак, ЧСВВ, акцентуючи увагу на великодушній особі святителя Миколая, виконуванні добрих діл, за посередництвом нашого тіла. У нічній програмі молитовних чувань для молоді на відпустовій площі не було місця для смутку. Нічні молодіжні чування надворі, паралельні до молитовних чувань у церкві, очолив соцій Крехівської обителі о. Анастасій Кабаль, ЧСВВ. Їх провідною думкою було, звичайно, покликання.

Архиєрейську святу Літургію у співслужінні багатьох священиків очолив єпископ Софрон Мудрий, ЧСВВ з Івано-Франківська. У проповіді Владика зазначив, що празник св. Миколая заслуговує на особливу увагу. Слава цього світу химерна. «Небо, вічність і Бог — наша Батьківщина». Варто шукати тільки правдиву славу, подібно до св. Миколая, бо шлях до слави є лишень із Богом. Святий Миколай не дбав про людську славу, від неї втікав, шукав тільки слави Божої, гідного сповнення Божої волі. Висловив перед зібраним людом заохочення також творити діла милосердя, адже й ми потребуємо Божого милосердя.

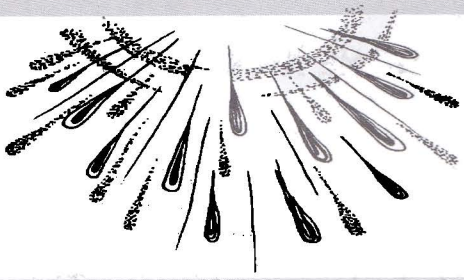

ДУХУ СВЯТИЙ

Марія МАЗУРИК

Духу Святий, із неба прийди,
Своїм Святим світлом Ти нас просвіти,
Дай нам натхнення святого життя
Тоді перед нами прийде майбуття.
Духу Святий, благає душа,
Прийди й наповни Ти моє життя,
Ти, що походиш від Сина-Отця,
Тебе потребує грішна Земля
Духу Святий, я прошу Тебе,
Прийди й забери в небо мене.

***

Люблю Тебе, Ісусе,
У Тайні Пресвятій!
Люблю Тебе, о Боже,
В розкаяній душі.
Уста мої співають:
Хвала Тобі, хвала.
До Тебе прибігаю
І лину в небеса.
Душе моя, проснися,
Настала світла мить.
Сьогодні-бо із неба
Господній Дух злетить.
Відкрило небо хмари
І вітер знявся вмить.
Господній Дух злітає,
Народ благословить.
Радіймо нині, люди,
Вклонімося Христу,
Щоб нас запровадив
В Вітчизну пресвяту.

ТОБІ, ЛЮДИНО

Ольга ШКРОБАЙЛО

Дві тисячі років минуло,
Як Син Божий на землю прийшов.
Усе людство новину почуло:
Він приніс благодать і любов.

Він прийшов, щоб людей врятувати,
Щоби виконать волю Отця.
На Голгофу пішов умирати —
Всім відома історія ця.

А чи знаєм ми, люди, на світі,
Чи задумуємось хоч би на мить:
Коли злий ловить нас знову в сіті, —
Як Ісусове Серце Болить

Як же плаче Воно і ридає
(Невже Кров Свою марно пролив?).
Він із Неба до нас промовляє:
Більше *Вас,* ніж життя Я любив.

Через вас Я пішов на страждання.
Воскресінням Я смерть подолав.
І єдине у мене прохання, —
Щоб лихий вашу душу не вкрав.

ЗНАХОДЖУ Я В ТОБІ СВІЙ ПОРЯТУНОК

Дай мені, Ісусе, мить надії,
І візьми мене в свої вітрила,
Тільки Ти — єдиний і надійний,
Лиш в Тобі моя любов і сила.

Лиш з Тобою можна горе розділити,
Пригорнутись до Твоїх грудей
Хіба може ще хтось так любити,
Так як любиш Ти усіх людей?

Ти Господь, а ми Твоє створіння
Ти за нас Своє життя віддав
Й показав дорогу до спасіння
Навіть тим, хто у безодню впав.

У ЦІ ГОЛОДНІ РОКИ, АБО БОГ НЕ ХОЧЕ ПОМСТИ

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Зранку, тільки-но засвітило сонце і з'явилися світанкові промені, Тимофій, піднявшись зі сну, помився холодною водою і схилився на колінах перед образами до молитви. Він дякував Богові за сьогоднішній ранок, який мав змогу розпочати щирою розмовою з Творцем. Чоловік усвідомлював, що його життя та доля всієї родини — дар Божий, за який потрібно дякувати.

— Вчорашній день перейшов у забуття. А що принесе сьогоднішній день, який ще не належить мені? Допоможи, Боже, щоби я зміг нести тягар свого існування, виконуючи Твою святу волю. Боже, Ти все можеш, тож дозволь мені хоч якось нагодувати своїх внуків, бо хочу їм послужити.

Діти ще спали і не знали, що їхній дідусь розмовляє з Богом, випрошуючи для них поживу з дарів природи. Опісля Тимофій вийшов у двір, перейшов садок... Обминаючи ноги у росяній траві, шукав поживні рослини. Деякі виривав із корінням, а у деяких зривав листочки. Цей досвід Тимофій перейняв від свого батька ще жахливого тридцять третього року. Ці знання передавав своїм односельчанам.

Тимофій, назбиравши коріння з різних рослин, приніс до криниці і ретельно обмив його у відрі з водою, відтак полоскав.

— Дякувати Богові й за це, — говорив про себе Тимофій, ідучи до хати. Його донька Марія, мати трьох дітей, піднялась зі сну і почала розпалювати грубу.

— Ось тут маєш кульбабу, лопухи, лободу, додаси ще жменьку висівок, і буде добрий сніданок.

— Тату, вам сьогодні сімдесят п'ять «стукнуло», і свято Тимофія співпало, то щось кращого треба зготувати! говорила донька, заодно вітаючи його.

Ото мене назвали Тимофієм, бо в цей день народився, а кращого сніданку нема з чого зготувати, хіба що молока принесу з хутора. Головне, щоби дітей нагодувати.

Був це сорок сьомий рік, коли жорстокий гість — голод — вже втретє завітав до українських родин. Переживала його і родина Гуцуляків на Поділлі, яка зазнала великих втрат. Ще тридцять третього померли мати і сестра Тимофія, війна забрала його зятя, батька трьох дітей, але допомоги від держави не було, бо він значився як зниклий безвісті. Тож довелося випрошувати харчів у добрих людей, які ділилися з ним, чим мали.

Як не дивно, навіть у ці важкі дні завжди в неділю хтось навідувався до Тимофія. Одні приходили до нього за порадою, інші — щоби вилити своє горе, а ще інші — поговорити, як кажуть, розвіяти свою душу. Адже в родині Гуцуляків завжди шанували неділю. Коли ще церква була відкритою, всі ходили на богослужіння. Тепер удома Тимофій читав із молитовника Службу Божу і всі слухали, а після обіду читав Вечірню.

Коли прийшли давні друзі, щоби привітати Тимофія з іменинами, він витягнув молитовник з почорнілими листками і почав відмовляти разом з ними Вечірню. Опісля почав розповідати про молитовник, який тримав у руці. Біля нього сидів старший внук Юрій.

— Цей молитовник у мене з часів української держави, коли галичани стояли у нашому селі дев'ятнадцятого року. Був серед них добрий священик, який навчав усіх Божої правди і молитви. Він і мене навчив, як повинен молитися християнин, і залишив мені цей молитовник. І я його завжди перечитую, а називається він «Молитовник християнської родини». Хоч перших листків давно немає, то я їх переписав. А ти, Юрасю, будеш його берегти, коли мене не стане. Бо цей уніатський

священик говорив, що буде Україна. Тож галичани і ми будемо разом.

До хати увійшов давній приятель Тимофія Олексій з хутора. Привітавшись, він підійшов до стола, розв'язав хустину і поклав калач хліба на стіл. Всі здивовано перезирнулися. Олексій найперше поздоровив іменинника, й опісля — всіх присутніх у хаті.

— Не сподівався, Олексо, що ти такий гостинець нам принесеш. Звідкіля цей хліб тобі дістався?

— Діти повернулися із Західної України і привезли два мішки зерна, а вчора жінка спекла хліб, тож хочу поділитись, — говорив Олексій з щирістю.

— Тільки нікому не говоріть, бо наших сусідів наступного дня обікрали, коли вони також привезли щось із продуктів. Тепер тяжкі часи настали. Он, за Жмеринкою, на вагонах везли мішки також із Західної України. Якісь бандити у лісі закидають гаки і стягують мішки, і навіть людей стягували. То минулого тижня хоронили двох біля Жмеринки, — розповідав з тривогою сусід Тимофія.

До хати увійшли Марія з молодшими дітьми і Тимофій, який приніс меду в посудині.

— Оце вчора медку трохи взяв із вулика, на жаль, тільки дві сім'ї бджіл залишилось. І за це дякую Богові. Прошу, пригощайтеся!

Марія розкраяла хліб і порізала на скибочки. Хліб із медом був надзвичайно смачним. Дітям він видався найдорожчими ласощами. Коли вони знову тягнулися до столу, мати перестерігала:

— Не все відразу, ще завтра день буде.

— Не жалійте для дітей, я ще вам принесу. Нехай хоч сьогодні наїдяться, — мовив Олексій, а потім продовжив:

— Невідомо, як би ми це пережили. Діти говорять, що у Західній Україні нема голоду. Колгоспів ще не існує, люди там на своїх полях працюють і для себе мають, державі здають, і нам помагають. І за що нас Бог так карає: голод, репресії, війна?.. Ніколи спокою немає.

— А знаєте, за що? Бо ми Його забули. Бога зневажаємо. Церкви руйнують. Хіба то не гріх, коли ходили по хатах, знімали ікони, образи і спалювали на очах це все? Ні-ні, там бережуть віру. Як є неділя, то всі йдуть до церкви — від малого до старого. Правда, тепер почали священиків в тюрми саджати, і всі переживають, що буде з цього, бо священиків там дуже поважають, — говорив Тимофіїв сусід.

Та й у нас цього року повинен бути непоганий урожай, але чи з цього скористаємо? Вже всі поля охороняють. Ще не одного спіймають і посадять до тюрми або вишлють на примусові роботи, а ми знову будемо без хліба, хоча маємо найродючіші землі. І у Західній Україні був би голод, але там є повстанці, і з ними не можуть дати ради навіть найбільші відділи війська.

Та тут Тимофій перебив розмову, кажучи:

— Я всім дякую за побажання і відвідини, а тепер не забудьмо помолитися Богові, щоби милостивий Господь подав нам цього року хліб насущний. Усі перехрестились і молилися. Діти також разом відмовляли «Отче наш». А йдучи додому, Олексій пообіцяв принести дітям зерна.

— Хоч би до нового хліба пережити, — дякуючи, Тимофій відпроваджував приятеля сільською вуличкою.

***

Було тепле, погідне літо, жнива почалися скоро. Все зерно звозили до магазинів, які добре охороняли. Швидкий темп збирання врожаю призвів до великих втрат на полях, але збирати колоски було заборонено. Незважаючи на всі заборони, люди знаходили спосіб покращити своє становище. Ще до жнив, хто міг, ішов у поле, щоби нарвати колосків, з яких можна було вимолотити зерно. Здавалося, що голод відступає.

Тимофій також брав з собою внука Юрка і ходив за колосками у поле. Не раз дорікав своїй долі:

— Доводиться зі свого поля красти, щоби вижити. За панщини такого не було... Юрію, вчися добре, а то будеш цілий вік жебраком у колгоспі.

— Дідусю, я, як закінчу школу у селі, то піду вчитися на вчителя або лікаря, щоби тільки не в колгоспі працювати.

Коли наближалися до хати, Юрій ішов наперед і дивився, чи немає когось біля хати, тоді повертався до дідуся і вже разом заходили в дім. Тут же потай молотили колоски, а полову спалювали у грубі. Зерно просушували і ховали в безпечні місця.

Скосили пшеницю, звезли на тік, змолотили і зерно відправили до магазинів, звідки вивозили на заготівельні пункти. У полі залишилися стерня і багато колосків. Крім того, жатка колесами багато пшениці прим'яла і вбила у землю. Усе це підбирали жителі села, але всюди були так звані польові, які наглядали, щоби ніхто не підняв колоска з землі.

— Дідусю, ми з Іринкою підемо в поле і назбираємо колосків, ви нас чекайте, — просив дозволу Юрко.

Дідусь кивнув головою на знак згоди. А Юрко, взявши торбу і хустину, пішов з Іринкою в поле. Вони обійшли поле і вирішили збирати колоски під лісом, як радив їм дідусь, щоби, як хтось над'їде або підійде, вони могли втекти до лісу.

Пекло гаряче літнє сонце. Діти посиділи трохи в тіні дерев, оглянулися навкруги і вийшли на поле. Гостра стерня колола їх в ноги, та вони не звертали на це уваги.

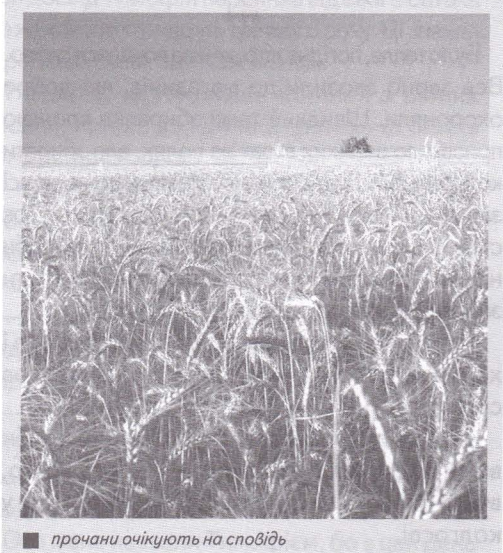

прочани очікують на сповідь

Нажаль, колосків було обмаль, бо вже перед ними все визбирали. Тільки де-не-де Юрко знаходив колосок і клав його до своєї торбини. Так само й Іринка раділа кожному колосочку, кладучи до своєї хустини, з якої вона зробила вузлик.

— Іринко, втікай до лісу, ось їде польовий на коні, — крикнув Юрко.

Вони бігли по стерні до лісу. Стерня колола їх у ноги, та діти, задихаючись, бігли, як могли...

Польовий наздогнав їх, скочив із коня і схопив Юрка за руку, а Іринка таки втекла і спостерігала з-за дерев, що ж буде далі.

— Чий ти, хлопчику, будеш? — запитував польовий.

Юрко мовчав, опустивши очі.

— Не хочеш говорити... Дивись — різка. Говори своє прізвище! — і тут же підняв руку.

— Гуцуляк Юрко, — відповів хлопчик.

— То твій батько куркуль був?

— Ні, батько не повернувся з війни...

— А ти знаєш, що заборонено збирати колоски?

— Ні, не знаю.

— То будеш знати! — польовий висипав з торби колоски і заставив їх рахувати, — ось так, за кожен колосок одержиш різку, а будеш противитися, то більше одержиш. Я тебе провчу обкрадати колгоспне добро!

І здоровенний польовий шмагав різкою хлопчину, з лайкою рахуючи удари. Юрко почав кричати, але п'яний здоровань немов не чув його крику і стогону. Іринка, почувши крик свого братика, прибігла з лісу і теж почала кричати:

— Відпустіть його, не бийте! Ми більше не будемо збирати колосків. Змилуйтеся, ради Бога!

Дорахувавши до шістдесяти п'яти ударів, він побачив, що кінь відходить від нього. Мабуть, худобина краще розуміла його нелюдськість і хотіла залишити, ідучи геть у поле.

Та це ж тільки половина. Добре, ще дам тобі три удари за сестричку, щоб не кричала, і більше сюди не йдіть, а то...

Польовий залишив хлопчика і швидко побіг за конем. Юрко впав на землю і важко стогнав, він все ще здригався, але Іринка, взявши за руку, підняла його.

— Біжімо до лісу, бо він знову приїде.

Юрко встав і повільно йшов з Іринкою до лісу. Вони заховалися в кущах. Юрко, впавши на траву, все ще схлипував і стогнав.

— Ходімо додому, — просила його сестричка, — не плач, дідусь вдома тебе вилікує.

Та Юрко лежав лицем до землі і не хотів слухати сестричку. Йому було погано, нудило. Іринка вирішила йти додому і розповісти про все. Через півгодини вона привела дідуся. Коли той глянув на хлопчика, з болем у душі промовив:

— Нелюд лише на таке здатний...

Він зняв з Юрка сорочку. Спина була синя, скрізь повиступала кров. Страшно було дивитися на сліди знущання сільського ката.

— Юрчику, вставай, підемо додому, я буду тебе лікувати. А кривда сиріт кличе про помсту до неба. О, це тяжкий гріх...

Дідусь зняв хустину з голови Іринки, огорнув побиту спину Юрка, взяв його за руку, і вони пішли додому.

Довелося довго лікувати Юрка. А вже наступного дня про цей випадок знало все село. Прибігала навіть дружина Макара (того польового) до Гуцуляків. Вона принесла калач і мішечок пшениці, лишень би їм догодити.

А одного разу Юрко промовив дідові:

— А я, як підросту, то йому помщуся. Це йому так не минеться. Він скрізь говорить, що був п'яний і не пам'ятав, що чинить.

— Юрасику, пам'ятай, дитино: Бог не любить помсти. Сам Ісус Христос простив своїм ворогам, які Його розпинали, і за них молився, і ми повинні так робити. Ми — християни.

Та що не говорив дідусь, прагнення помсти горіло в Юркових грудях. І часто він говорив:

— Цього забути я не можу.

Юрій добре вчився у школі. Успішно закінчивши науку, поступив в Одесі в морське училище. Після його закінчення служив на флоті офіцером морських сил. Одного разу він приїхав додому у відпустку. Його дідусь давно помер, і він вирішив усе-таки відвідати, хоча б налякати свого ворога з дитинства, або злегка побити його також різкою, яку він собі приготував. Слова дідуся про прощення забулися, і Юрій ішов на інший кінець села, щоби належно відплатити за скоєну йому кривду.

Увійшовши на подвір'я, Юрій, привітавшись, запитав:

— Макар Кирилович є вдома?

— Так. Але він дуже хворий. Для чого він вам потрібний? — запитала старенька бабуся, не впізнавши Юрія.

— Я — Юрій Гуцуляк, хочу його відвідати.

Бабуся показала на літню кухню, де лежав Макар, колишній польовий.

Коли Юрій відкрив двері, то відразу відчув різкий, неприємний запах хворого, який лежав у куточку горілиць на старому тапчані. Брудна постіль і подертий одяг доповнювали жалюгідний образ покинутого старця. Він був паралізований і нічого не говорив, лишень важко зітхав і стогнав, а погляд був спрямований на стіну, де висів маленький образочок Матері Божої. Юрій взяв його за руку, і він різко закричав, не звертаючи на нього уваги.

— О, це ще не дуже. Ми його деколи прив'язуємо. Це вже другий рік так мучиться, — говорила бабуся, дружина Макарія.

— Якусь допомогу отримує від колгоспу? — запитав Юрій.

— Та яку допомогу, коли був здоровий, то пив і не шанував здоров'я. А тепер кому він потрібний? Ціле життя з ним пройшло так, що соромно згадати. Ніхто цього не знає, хіба один Бог, а тепер мушу його доглядати. Нема куди подітися. Така, мабуть, доля мені написана.

Юрій постояв ще хвилинку біля хворого, витягнув з кишені сто карбованців і поклав на стіл.

— Оце я йому даю за моє побиття, коли я під лісом на нашій ниві збирав колоски після жнив сорок сьомого року. А сьогодні я йому все прощаю. Хай Бог йому своїм милосердям також все простить.

Бабуся не хотіла брати грошей, а коли відчула щирість Юрія, з вдячністю відповіла:

— Спаси, Боже, вас за ваше добре серце. Таких людей я не зустрічала... — витираючи сльози, плакала бабуся.

Юрій, виходячи з хатини, ще поцілував Макарія і бабусю й пішов селом до свого дому. А в голові снувалися думки:

— Чому ми, українці, так несвідомо творимо кривду один одному? І хто у цьому винен? Не навчили нас творити добро батьки, учителі, добрі люди, навіть священики. Можливо, і Макарій такої вини не має, бо не мав доброї науки. Дідусь мій був завжди проти всілякої помсти, а тепер я зрозумів, що один Бог є справедливий. Дякую Тобі, Боже, що у такий спосіб зняв з моєї душі тяжкий камінь.

БУЧАЦЬКИЙ КОЛЕҐІУМ ІМЕНІ СВЯТОГО ЙОСАФАТА БУЧАЦЬКОГО МОНАСТИРЯ ЧЕСНОГО ХРЕСТА ГОСПОДНЬОГО ЧИНУ СВЯТОГО ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО

ОГОЛОШУЄ

конкурсний набір учнів у 8, 9 та 10-ті класи на 2008-2009 навчальний рік

колеґіум має державну акредитацію

(вивчається іноземна мова — англійська або німецька)

Для вступу потрібно подати в папці такі документи:
- свідоцтво про неповну середню освіту, (після 7-го і 8-го класу — табель успішності);
- свідоцтво про народження (копія); свідоцтво про св. Тайну Хрещення і Миропомазання;
- медичну довідку (форма 086-У); 4 фотокартки розміром 3х4 см.;
- характеристику зі школи; автобіографію; заяву батьків;
- довідку про присвоєння ідентифікаційного коду; довідку з місця проживання про склад сім'ї;
- рекомендація від пароха (якщо можливо); чотири конверти з марками.

Документи приймаються з **23** червня по **5** липня (з 9:00 до 17:00 год.)
Вступні випробування з **8** по **11** липня з таких предметів:

Для вступу в 10-й клас:

- комплексна співбесіда з християнської етики, історії України, географії, іноземної мови (англійська, або німецька); українська мова (диктант).

Для вступу у 8-й та 9-й класи:

співбесіда з християнської етики; українська мова (диктант).

Учні, які мають успішність не нижче 9 балів і зразкову поведінку, за рішенням педради отримують стипендію щомісячно.

Адреса колеґіуму:
вул. Міцкевича, 19, м. Бучач, Тернопільська обл., 48400
тел.: (035-44) 215-49; факс: (035-44) 222-91

Дирекція колеґіуму

КРОСВОРД «БОЖЕ МИЛОСЕРДЯ»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

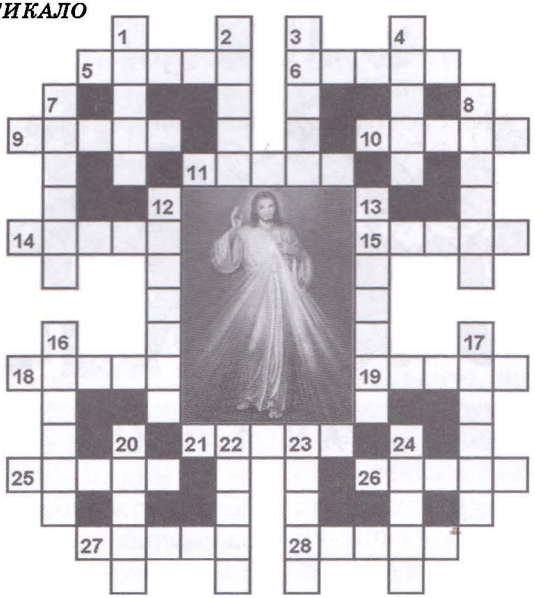

(Три крапки замініть із книги «Милосердя Боже в моїй душі. Щоденник блаженної сестри М. Фаустини Ковальської»

По горизонталі: 5. Знай, що ...вічного спасіння деяких душ в останню хвилину залежить від твоєї молитви. 6. Однак ... мене огортає лише при згадці про мої гріхи. 9. Ісусе мій, тепер буду дбати про ... і хвалу Твого Імені, ведучи боротьбу аж до дня, коли скажеш Сам досить. 10. Нарешті наступила хвилина, коли переді мною відчинилася монастирська ..., сталося це першого серпня, ввечері. 11. Я уділяю тобі вічну любов, щоб твоя чистота була непорочною, і як ..., що ніколи не пізнаєш нечистих спокус. 14. Перед ним тремтить будь-яка сила і ..., Він сьогодні приходить до мого серця.. 15. Милосердя Боже, яке супроводжує нас в кожен момент нашого ... . 18. Скільки разів гляну на ..., стільки разів щиро пробачу. 19. Ісус Христос ... людських душ. 21. Запитав мене Ісус: Хто ти? Я відповіла: Я Твоя ..., Господи. 25. Дозволь Моєму милосердю діяти в тобі, у твоїй бідній душі, дозволь променям ласки увійти у твою душу, вони принесуть із собою світло, ... і життя. 26. Справжня ... в любові Бога і в покорі. 27. Майже кожне ... у святій Церкві дає мені можливість глибшого пізнання Бога і особливу ласку, тому до кожного свята я готуюся і тісно єднаюся з духом Церкви. 28. Вічна Любове, глибінь милосердя, о Троїста Святосте, але одне Божество, що для всіх має милостиве лоно, як добрий ..., не погордуєш ніким.

По вертикалі: 1. Милосердя Боже, джерело нашого ... та веселощів. 2. Святіший Отець Іван ... II проголосив Марію Фаустину Ковальську блаженною 18 березня 1998 року Божого. 3. З неї вийде ..., яка приготує світ до Мого остаточного приходу. 4. Ісусе мій, керуй моїм розумом. Віддаю Тобі усю істоту, замкни мене в глибині Свого Серця і бережи від ворожої напасті, у Тобі єдина моя .... 7. Прагну, щоб перша ... після Великодня була святом Милосердя. 8. ... кожної душі приносить Мені смертельний смуток. 12. Яка це ... бути вірною дитиною церкви. 13. Я відкрив Своє Серце як живе ...милосердя, хай з Нього черпають життя усі душі, хай приходять до цього моря милосердя з великою вірою. 16. Декретом Конгрегації до Справ Святих 31 січня 1968 року Божого було розпочато беатифікаційний ... Слуги Божої с. Фаустини. 17. Настійний ... Бога, ласку покликання до монашого життя я відчувала від семи років. 20. Подаю тобі три способи виявлення милосердя до ближніх: перший дія, другий ..., третій молитва. 22. Велика ... уміє малі речі перетворювати на великі, і тільки любов надає нашим вчинкам цінності. 23. Сьогодні я почула в душі ...: О, якщо б грішники знали Моє милосердя, не гинуло б їх так багато. 24. Дочко, Моя, не зупиняйся в голошенні Мого милосердя, цим остудиш Моє ..., яке горить полум'ям милості до грішників.

МІСІОНАРЧИК

НАМ 1 РІК!

Підготувала Наталія ЛЕХ

ДВІ СЛОВІ

Христос воскрес! Дорогі діти, цього місяця «Місіонарчик» святкує свою першу річницю. Тому ми вітаємо його з цим і бажаємо таких же вдячних читачів, таких же вправних дописувачів, таки же теплих, ніжних та лагідних слів і таких же вірних друзів, якими є Ви. Без Вас він би не зміг народитися, йому було б сумно та самотньо у цьому світі. Але Ви дарували йому букетики слів-квітів весною, відпочивали з ним влітку, засипали своїми надзвичайними листами осінню, зігрівали його віршами зимою. Тому це і Ваше свято також. Радіймо разом і наша радість помножиться. Ділімося гарними враженнями і їх у нас збільшиться. Любімо і нас полюблять. Молімося і молитва нас очистить. Залишаймося разом і нам сумно ніколи не буде, бо Господь там, де двоє або троє зберуться в Його ім'я.

Так заведено, що до іменинника приходимо з подарунками. Подаруймо

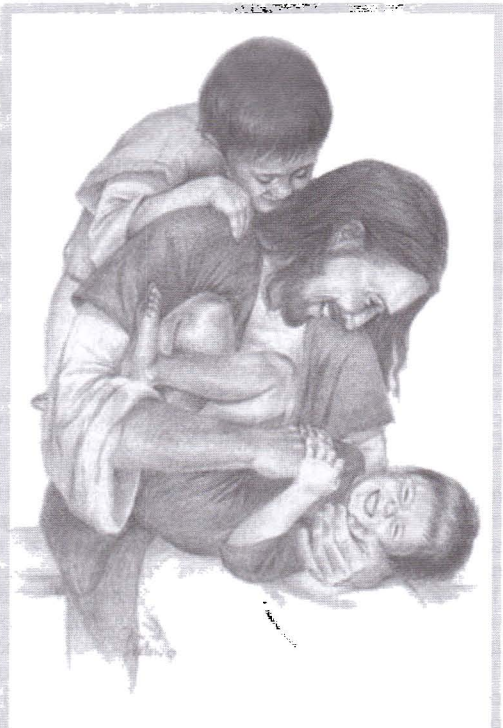

■ *ХРИСТОС з діточками*

«Місіонарчику» наші усмішки, добре слово та віддану дружбу.

А ще, на дні народження переглядають світлини і смакують різними ласощами. Тому «Місіонарчик» підготував для своїх друзів кілька несподіванок: найкращі моменти, найсолодші листи, найкращі вислови і ще багато всього.

Отож, починаймо святкування!

ДЛЯ ПОЧАТКУ

Подякуймо Богу за наше знайомство, за можливість Його любити, славити і пізнавати, роздумами над третьою Заповіддю: «Пам'ятай день святий святкувати».

Щоб це значило «святкувати»? Який день є святим? Чи є інші дні, які ми повинні святкувати з такою ж пошаною?

«Святкувати» означає не робити важкої роботи: прати, прасувати, прибирати та инше. Це все ми повинні зробити до цього дня. Тобто, приготуватися фізично і морально. Бо цей день ми маємо повністю присвятити перебуванню з Богом, розмовами з Ним, прославленням Його, самозаглибленню. Ми маємо мати вільний час, щоб подумати чи наслідуємо Його, чи виконуємо Його настанови, чи йдемо за Його задумом. А також над тим, що ми можемо зробити для покращення нашого з Ним перебування.

Ти, мабуть, здогадався, що цей день є неділя. Саме у неділю Христос воскрес, тому ми щотижня пригадуємо Його жертовність з любові до нас і ту, яку ми маємо виявити з любові до Нього. Пригадуємо, що і ми повинні зробити все для нашого воскресіння.

Основним завданням у цей день є прийти до храму, де на нас чекає Ісус, прожити з Ним Його життя у Божественній Літургії, прийняти Святе Причастя, яке додасть нам сил та врятує від спокус, і запросити Його пройти нашим життям. Він вестиме нас, опікуватиметься, навчатиме, любитиме. З Ним ми ніколи не будемо самотніми. Просто запросімо Його.

Ти, мабуть, задумався над тим чи можна виконувати домашнє завдання у неділю? А хіба ти вважаєш це важкою роботою? Якщо так, і вона заважає тоді спілкуватися з Богом, то краще виконуй його у суботу. Але, вважаю, що це не буде проблемою, якщо робитимеш уроки у неділю.

Також у неділю можеш більше часу проводити з батьками та друзями. Але не забувайте, що Ісус повинен бути поруч. Не забувайте Його!

Так, є й інші дні, які ми повинні святкувати з такою ж пошаною. Це дванадцять церковних свят, встановлених на честь Ісуса, Марії та святих. Історія цих свят допоможе тоді краще пізнати життя, яким жив Христос. Його життя це приклад праведного життя, яке закінчується вічним перебуванням з Богом.

А дні народження? Дні народження це також особливі свята, коли ми можемо подумати про ближнього: коли вибираємо подарунок, коли складаємо побажання, коли пригощаємось разом з іменинником. Пам'ятаймо, що це особливий день для цієї людини і нагода для нас забути про себе, про свої проблеми і розділити чиюсь радість.

Тому, додавайте ваш гарний настрій до кожного дня, крокуйте по життю з Богам, і кожен день наповниться дарами, які зроблять його спочатку святковим, а згодом святим.

КІЛЬКА ЗАПИТАНЬ

Про який день народження мрієш ти? Як святкуєш святий день? Який найкращий подарунок тобі подарували, про який мрієш?

ЗУПИНИСЬ І ПОДУМАЙ

Анастасія ХМІЛЯР-ЛЬВІВСЬКА

Ця історія трапилася з моїм ровесником, сином впливового чиновника, багатої людини.

Якось одного дня батько мого знайомого хлопчика вирішив показати своєму синові, як бідно живуть інші люди, щоби він зумів оцінити силу та значимість свого батька, розкіш свого життя.

Вони поїхали у високі гори, де під розкішними соснами стояв бідний, на перший погляд, будиночок. Там жила сім'я: дідусь, бабуся, тато, мама і трійко дітей. Батько із сином зупинилися у цьому будиночку на декілька днів.

Коли вони повернулися додому, батько спитав:

— Чи сподобалась тобі поїздка?

— Це було просто чудово, тату!

— А ти помітив різницю у тому, як живемо ми і як живуть ці люди?

— Так! — стверджуючи, відповів син.

— Тоді розкажи, що ти зрозумів під час цієї подорожі? — мовив батько.

— Я побачив, що у нас одна собака, а у них три. У нас є басейн на ціле подвір'я, а в них — річка, яка не має кінця. У нашому саду встановлено безліч ліхтарів, а у них є зірки, які сіяють усю ніч. І від цієї краси неможливо відвести очей. Ми володіємо великою ділянкою землі, яка закінчується високою огорожею, а в них земля продовжується до горизонту. На нас працюють наймані люди, які нас обслуговують. А вони допомагають один одному, і в них все добре виходять, вони щасливі від цього. Ми купляємо продукти в баночках та пакетах у дорогих супермаркетах, а у них все росте, і їжа, яку вони готують, дуже смачна.

У нашому саду усі рослини завезені з-за моря, а у них квіти висіваються самі, і траву косять косою, а не газонокосаркою. Квіти і трави в них пахучі. Повітря там чисте та цілюще, як Божа роса.

Наш маєток обгороджений високими кам'яними стінами, і на всіх кутах встановлено відеокамери, а вони живуть вільно, не бояться ні злодіїв, ні кілерів. Удень їх охоронець — сонце, вночі місяць, а на центральній стіні у вишитих рушниках — образи — найбільше багатство цієї оселі. Їх будинок сповнений дитячим сміхом, там оселилась радість та любов, а у нас мертва тиша, і тільки розноситься дзвін кришталевих келихів, коли у нас гості. Часто чомусь плаче мама, а мені сумно.

Батько був вкрай здивований, він розчарувався у своєму синові, не зміг вимовити жодного слова.

А хлопчик доповнив:

— Дякую, тату, що ти показав мені, які ми бідні.

— Будьмо вдячні Богу за те, що маємо і приймаймо красу по-християнськи.

■ *під розкішними соснами стояв бідний, на перший погляд, будиночок*

ЗОЛОТІ СТОРІНКИ

З ЦЬОГО МИ ПОЧИНАЛИ ВІРА ПАРФЬОНОВА «ЛЮБИЙ ДРУЖЕ!»

Уяви собі, що на мить планети Сонячної системи почали б рухатися так, як би їм захотілося, квіти відмовилися б цвісти, а сніжинки захотіли б стати такими великими, як курячі яйця, змії почали б літати, а птахи повзати. Уявляєш собі такий хаос?

Але в природі все впорядковано. Сам великий Творець показує нам приклад! Погодься, якщо навкруги чистенько і все на своєму місці, хочеться вигукнути: «Яка краса!». Як бачиш чистота і порядок є частиною краси, а краса частинка Божої Величі...

Підтримуй порядок у своїй маленькій домівці, ти зробиш приємне батькам і ближнім. Підтримуючи у великому домі, Державі, зробиш приємність оточенню. Більше того, любий друже, ти станеш маленьким співтворцем Великої краси.

ТАК МИ ПОЧИНАЛИ ЗНАЙОМИЛИСЯ

Я, Ірина Паляниця, закінчила 2-й клас. У мене є багато друзів. Мій найкращий друг це Ісус. До Нього я молюся і розказую Йому всі свої справи. Кожного дня я прошу здоров'ячка для мами, тата, себе, сестричок, бабусь, тіток з сім'ями, вчителів, вихователів, тренерів, Венедиктові XVI, В. Ющенкові.

Щасливої долі українському народові.

ОСЬ ЯК МИ РОЗУМІЄМО ДРУЖБУ

Олеся Сподар: «Якщо я потраплю у скрутну ситуацію, то мій друг не буде чекати, коли я попрошу допомоги, а сам її запропонує. А ще друг має бути чесним, добрим і безкорисливим. Дружба це коли довіряємо щось людині, і тебе розуміють. Але найтаємніше можна довірити Ісусу Христу, тому що Він може вислухати, і на душі стає легко».

МИ ВМІЄМО ЛЮБИТИ УКРАЇНУ

Оксана Козачок: «На мою думку, метод, щоб любити Україну є лише один це бачити все тільки гарне. Наприклад, не дивитися, що ми бідні, бо низькі зарплати та пенсії, а подивитися на ліс, на сонце, на небо, на зорі. Всю цю красу дав нам Бог. Коли б людина вміла розрізняти між грошима та красою, то, напевно, всі б любили свою Батьківщину. Я думаю, що кожна людина має любити рідну землю, бо вона одна, її не вибирають. Ми маємо допомагати один одному, бути доброзичливими і ввічливими».

ЗА РІК МИ...

1. Здобули, як мінімум, десяток друзів.
2. Отримували, як мінімум, два листи за місяць.
3. Налагодили співпрацю з Небесною Канцелярією Святого Миколая.
4. Роздали всім чемним діткам, які допомагали Святому ширити добро, любов і мир у світі і зголосилися до редакції подарунки на День іменин Святого Миколая.
5. Оголосили новий конкурс, який закінчиться у березні 2009 року.
6. Навчилися працювати на спільну справу, визнавати помилки, просити вибачення, прощати, мріяти і жити.

ДРУЗЯМ ВІД «МІСІОНАРЧИКА»
ПРИЗНАЧЕННЯ

На підвіконні в одному горшку росла Фіалка, а в сусідньому — Кактус.

— Подружко-Фіалко, для чого ти живеш? — сонячного ранку запитав сусід-Кактус.

— Щоб милувати око Господаря своїми квітами, чарувати Його своїми пахощами, — з впевненістю відповіла квіточка.

— А ти, випадково, не знаєш, для чого живу я? — продовжував розмову Кактус. Оглядаючи всього себе, він додав: — У мене нема гарних квітів, нема запаху. Я колючий, тому до мене рідко торкаються, мало хто любить.

— Хіба тобі не достатньо того, що тебе любить Творець? Ти тут — значить ти Йому потрібен.

■ *сусід-Кактус*

Сила: головне те, що Бог має плани для кожного з нас — томи ми такі цінні і прекрасні для Нього.

МОЛИТВА УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ ДО СВЯТОГО ДУХА

Марія БОНЧАКІВСЬКА
с. Довголука, Стрийського р-ну

На землю вклякаю
І ручки складаю:
Тебе, Отче, Боже,
Сердечно благаю.
І рано, і ввечір
Тебе, Боже, молю,
Зішли Духа Свого
На Вкраїну мою.
Зішли Духа Свого
На нашу хатину,
Де я народилась,
На усю родину:
На маму, на тата,
На сестричку, брата,
Щоб миром світилась
Уся наша хата.

Зішли Духа Свого
На всіх друзів моїх,
Що вчусь я із ними
У рідненькій школі.
Зішли свою Мудрість
На вчительку в класі,
Щоб сіяла Добре
У голівки наші
Зішли Духа Свого
На церковцю милу,
Щоб була все згода,
Не забракло миру.
Щоб уся громада
Господа молила,
Віру християнську
Марне не ділила.

Зішли Духа Свого
На всіх, Отче, Боже,
Хай мольба дитини
Вкраїні поможе.

ПО СЛОВІ, ПО СЛОВІ І ... ВИЙШОВ КРОСВОРД

Підготувала Наталія ЛЕХ

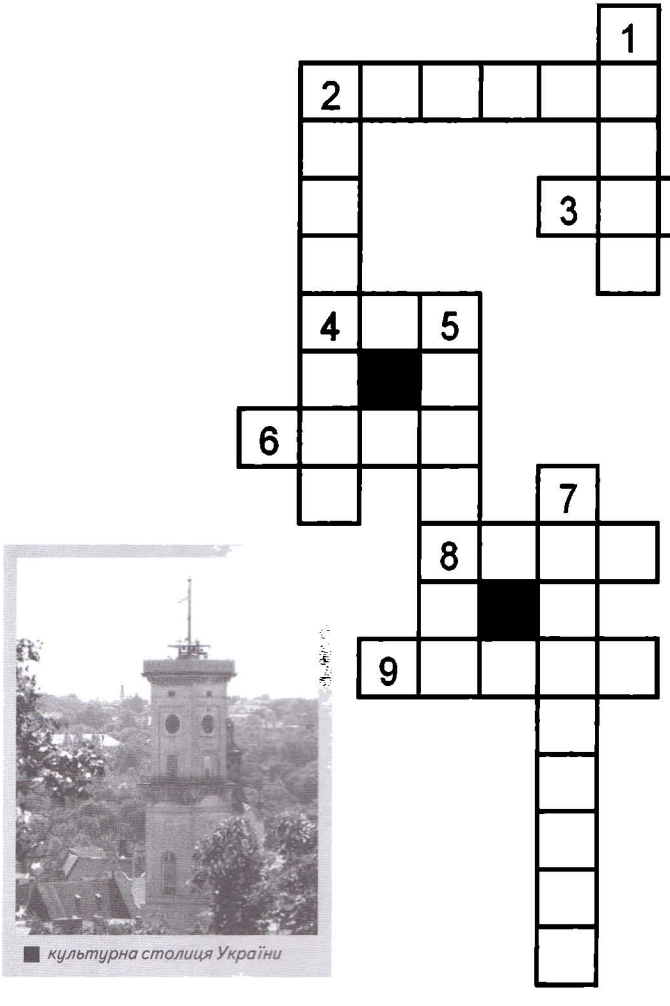

■ *живий будильник*

■ *культурна столиця України*

По горизонталі: 2. Живий будильник. 3. Квітка, яка символізує чистоту. 4. Голова міста. 6. Що кожна дитина пише Миколаю? 8. Поле пшениці. 9. Ангельська їжа.

По вертикалі: 1. Культурна столиця України. 2. Як називається людина, яка долає далеку дорогу до святого місця? 5. Як називається церква округлої форми, яка символізує вічність Христової науки? 7. Як одним словом називається Святе Письмо?

КНИГИ ОТЦЯ ВАСИЛЯ ЗІНЬКА, ЯКІ ВИЙШЛИ ДРУКОМ В УКРАЇНІ

Богдана ЩУРКО

Праця у сфері релігійної літератури й публіцистики передбачає невтомність серця та ока людини, яка посвячує себе цій діяльності. Як митець слова, літератор, отець Василь завжди обирав для своїх думок влучну, колоритну словесну форму, що дозволяє його сучасним читачам відчути атмосферу розповіді отця, дух події. Як публіцист отець завжди помічав найактуальніші події чи тенденції у суспільстві, описував їх, аналізував та давав поради розумного вихователя-духівника. Важко оцінити вклад отця В. Зінька, ЧСВВ у справу виховання молодого, національно та релігійно свідомого покоління.

З його келії безнастанно лунав стукіт друкарської машинки, можна навіть сказати, що отець не міг не писати. Тому з-під його пера вийшло багато книг, статей, ессе, роздумів, деякі з них — під псевдонімом Володар БУЖЕНКО. Вже повернувшись в Україну, написав два десятки книг, які видані у видавництві «Місіонер». Його стиль дещо незвичний, але настільки відвертий, що читач відразу закохується у ці сторінки. Тут ми примістили неповний перелік книг отця Василя Зінька, які можна тепер набути у видавництві чи у василіянських монастирях. А скільки ще необхідно опрацювати і видати з неоціненного доробку нашого рідного отця!

Історія Церкви. Львів, 1995. 128 с.

Пустельник на Зеленому Клині: Повість для молоді. Львів: Місіонер, 1996. 132 с.

У степу червоної землі. Львів: Місіонер, 1997. 192 с.

Іван Сулима. Львів: Місіонер, 2000. 228 с.

Стежки та дороги пластуна Пезя. Львів.

Святий Йосафат між піньорами. Львів: Місіонер, 2000. 192 с.

Вибір майбутнього (переклад). Львів: Місіонер, 2000. 192 с.

Там, де гору Тайо видно. Львів: Місіонер, 2002. 110 с.

З Мозолівки до Сан Жвон де Капанема. Львів: Місіонер, 2002. 115 с.

Служебниця Пренепорочної Діви Марії. Львів: Місіонер, 2003. 197 с.

На службі святій Богоматері Анні. Львів: Місіонер, 2003. 117 с.

Про наше і чуже, святе та грішне: Думки місіонара. Львів, 2004. 102 с.

Пресвятому Серцю Ісусовому. Львів: Місіонер, 2004. 286 с.

Місіонес уздовж і впоперек. Львів: Місіонер, 2006. 223 с. У цій книзі на с. 214-220 подано перелік наукових статей о. Василя Зінька.

Сильветки василіянських трудівників. Львів: Місіонер, 2007. 264 с.

До столиці до Буйнесу. Львів: Місіонер, 2007. 128 с.

Єрейська обнова. Львів: Місіонер, 2007. 64 с.

Найперше бути людиною. Львів: Місіонер, 2008. 176 с.

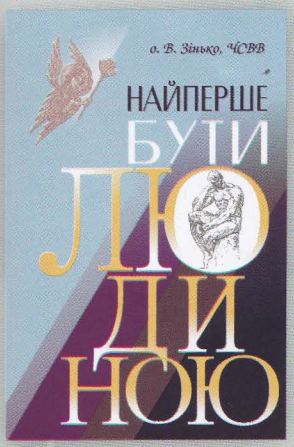

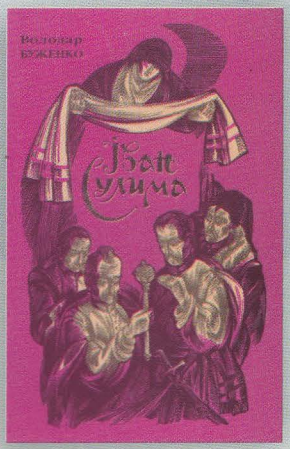

о.Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ (1922-2008)

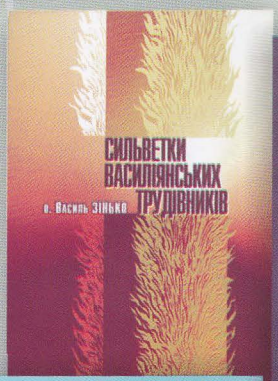

Слово Христової науки не знає ні часових, ані територіальних кордонів. Особливо, допоки трудяться на ниві проповідництва такі невтомні Божі слуги, як отець Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ. Число його книг, написних у різний час та під різними псевдонімами, розширило кількість духовних дітей отця, далеко сягнувши навіть за межі України. Завше можна упізнати неповторну творчу манеру проповідника — прості відверті слова з неповторною іронічною іскоркою та категорична безкомпромісність, з якою отець декларував власну віру.

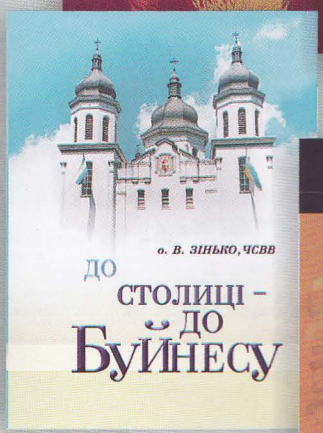

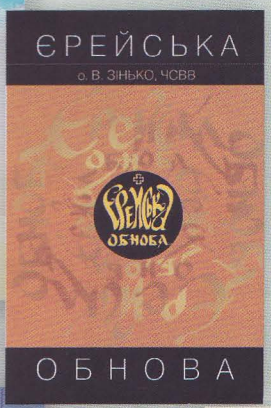

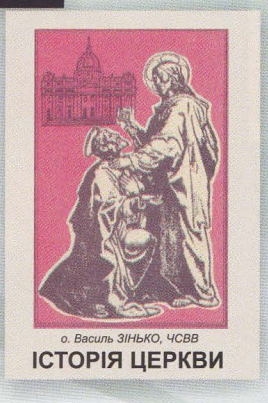

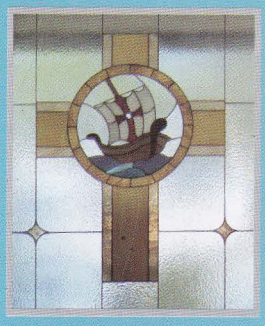

Вікно — очі будівлі.
Зробіть Ваш погляд на світ яскравішим!

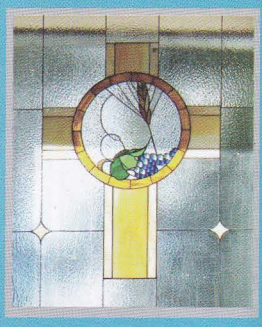

**ПП «Львіввікнопласт плюс»
допоможе Вам
по-новому поглянути на світ.**

Встановлюємо вітражі будь-яких розмірів у храмах, каплицях, будинках.
Виконуємо всі види робіт: проектування, виготовлення, встановлення вітражів у герметичні склопакети та конструкції і ПВХ, алюмінію.

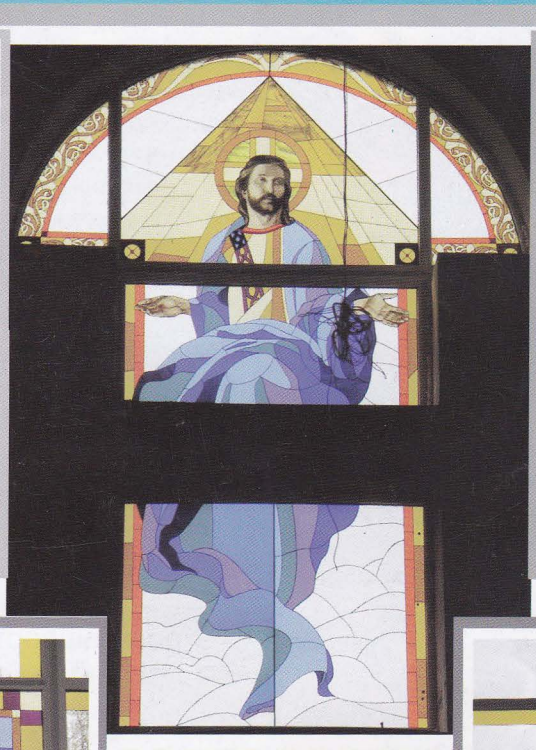

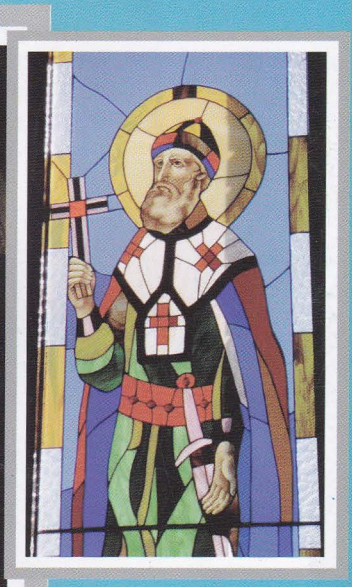

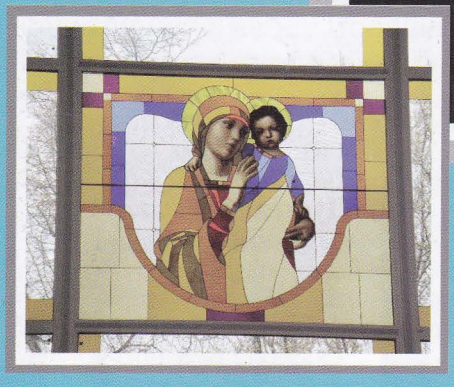

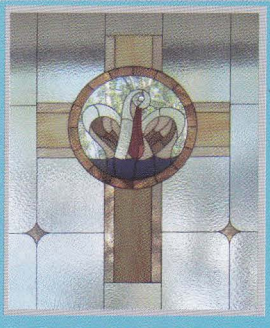

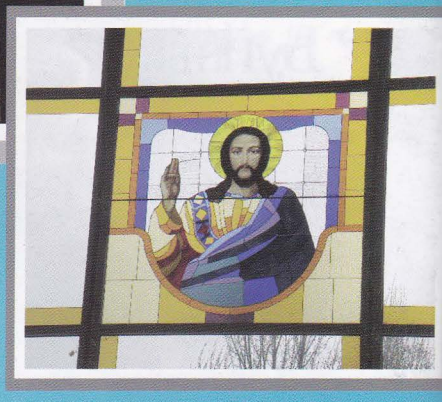

Звертайтесь до нас за адресою:

ПП «Львіввікнопласт плюс»
вул. Туган-Барановського, 9а
м. Львів, 79005
тел.факс: 8 (032) 225-51-01

тел.: 8 (032) 275-77-77,225-50-60
моб. тел.: 8 (067) 307-13-39, 8 (050) 378-01-49
www.lwp-vitrage.com
e-mail: manager@lwp-vitrage.com